

Kašpar, Divadlo v Celetné

Jean-Claude Carrière

TERASA

Madeleine

Etienne

Žena z agentury

Generálova žena

Generál

Pan Astruc

Maurice

překlad **Michal a Matylda Lázňovských** / režie

Filip Nuckolls / scéna **Petra Krčmářová** /

kostýmy **Radka Josková** / hudba **Daniel Fikejz** /

dramaturgie **Lenka Bočková**

Text slouží pouze jako doprovodný materiál ke HŘE „JAK SE DĚLÁ TERASA“ a nesmí být použit za jiným účelem.

V obývacím pokoji přepychového bytu proti sobě sedí Žena a Muž a dojírají oběd. Žena, jmenuje se Madeleine, pomalu a elegantně pojídá vidličkou a nožem jablko. Muž se jmenuje Etienne a pročítá pozorně noviny. Madeleine sní čtvrtinu jablka a potom se zeptá:

MADELEINE:

Nechceš jabko?

ÉTIENNE:

Ne, děkuju.

MADELEINE:

Nemáš hlad?

ÉTIENNE:

Ne.

MADELEINE:

Co je nového?

ETIENNE:

Nic.

Madeleine dojí jablko. Potom vstane, sebere oba talíře, skleničky a příbory a odnese je do kuchyně. Na odchodu se zeptá:

MADELEINE:

Když není nic nového, proč ty noviny čteš? (*On neodpoví a zůstane chvíli sám. Madeleine se vrátí a začne skládat ubrus.*) Nechceš kávu?

ETIENNE:

Ne. Děkuju. Dnes ne.

MADELEINE:

Jdeš odpoledne pryč?

ETIENNE:

Ne.

MADELEINE:

Zůstaneš tady?

ETIENNE:

Ano. A ty?

MADELEINE:

Já odcházím.

Ticho. Etienne přestává číst noviny a dívá se na Madeleine. Ta odnese ubrus do skříně.

ETIENNE:

Odcházíš?

MADELEINE:

Ano.

ETIENNE:

Na dlouho?

MADELEINE:

Navždy.

Vzápětí odejde do ložnice. Etienne zůstává bez hnutí. Drží noviny v rukou. Madeleine se vrátí. Nese zavazadlo, zdá se, že těžké, a postaví ho v obývacím pokoji. Nese i plášť do deště, který si začne oblékat. Drží kabelku.

ETIENNE:

Kdy jsi zvládla si zabalit?

MADELEINE:

Dnes v noci.

ETIENNE:

Neslyšel jsem tě.

MADELEINE:

Spal jsi.

Když si obleče plášť do deště, odejde k oknu a dívá se dolů na ulici.

Etienne se na chvíli vrací ke svým novinám, pak zvedá hlavu a ptá se:

ETIENNE:

Na co čekáš?

MADELEINE:

Jak to myslíš?

ETIENNE:

Proč nejdeš?

MADELEINE:

Má pro mě přijet.

ETIENNE:

Má pro tebe přijet kdy?

MADELEINE:

Brzy.

ETIENNE:

Je to vážné?

MADELEINE:

Ano.

Ticho. Madeleine se dál dívá na ulici.

ETIENNE:

Má ti zavolat sem?

MADELEINE:

Kam chceš, aby mi zavolal?

ETIENNE:

A v kolik?

V tu chvíli zazvoní telefon. Madeleine jde k aparátu.

MADELEINE:

Ted'. (Zvedá sluchátko a říká:) Haló? Ano... Ahoj... (Chvíli poslouchá) Tak jo... To je dobře... Já taky... (Zavěsí.) ETIENNE:

Kdo to byl?

MADELEINE:

On.

ETIENNE:

A co?

MADELEINE:

Vyjíždí.

Až bude dole, zatroubí a já seběhnu.

ETIENNE:

Je to vážné?

MADELEINE:

Ano. Je to vážné.

ETIENNE:

Nevěřím ti.

MADELEINE:

To je mi jedno.

Vrátí se na svou pozorovací pozici. On chvíli mlčí, než řekne:

ETIENNE:

Mohla jsi mi to říct.

MADELEINE:

Proč?

ETIENNE:

Proto.

MADELEINE:

Například?

ETIENNE:

Například si sám takovýhle byt nemůžu dovolit.

Měla se upozornit realitní kancelář.

MADELEINE:

Upozornila jsem je.

Najdou jiné nájemníky. ETIENNE:

Kdy se přijdou podívat?

Zvonek. Madeleine jde ke dveřím a poznamená.

MADELEINE:

Jsou tady.

Otevře dveře a pustí dovnitř dvě ženy. První, už postarší, je žena generála Dalloze. Druhá, poněkud mladší, je Žena z agentury.

ŽENA Z AGENTURY:

Dobrý den, madam. Dobrý den, pane. (*Vidí, že se Etienne s novinami v ruce zvedá.*) Nedejte se prosím vás vyrušovat. Jenom si prohlédneme byt.

MADELEINE:

Prosím. (*Generálově ženě*) Madam... GENERÁLOVA

ŽENA:

Madam. (*Etiennovi:*) Pane....

ETIENNE (*Generálově ženě*):

Madam...

Obě ženy vejdou dál a už si zbývajících dvou postav nevšímají. Etienne je zjevně překvapený.

GENERÁLOVA ŽENA:

Předpokládám, že jsme v obývacím pokoji.

ŽENA Z AGENTURY:

Ano.

GENERÁLOVA ŽENA:

Říkala jste něco o dvaapadesáti čtverečních metrech.

ŽENA Z AGENTURY:

Přesně tak. Dvaapadesát metrů čtverečních.

Jak vidíte, je zde veškeré zařízení, velice komfortní. Koberec je tu dva roky. U koberců je možné prohlásit, že jsou v tomto věku zcela nové.

Paní Dallozová začíná přecházet sem a tam, dělá dlouhé kroky a nahlas počítá. Etienne, který zůstal stát, ji udiveně sleduje. Kousek ustoupí, aby ji nechal projít.

GENERÁLOVA ŽENA:

Raz... dva... tři... čtyři... pět... šest... šestkrát osm čtyřicet osm... ŽENA Z AGENTURY:

Osobně jsem vše přeměřila.

GENERÁLOVA ŽENA:

Na měřiče se studuje!

ŽENA Z AGENTURY:

Mám školení.

GENERÁLOVA ŽENA:

A co krb? Dá se v něm rozdělat oheň?

ŽENA Z AGENTURY:

Ovšem, madam.

GENERÁLOVA ŽENA:

Dovolíte? V dnešní době je to samý falešný krb.

ŽENA Z AGENTURY:

Tenhle ne.

Paní Dallozová vytáhne z kapsy zápalky. Škrtně zápalkou a chvíli ji velmi opatrně drží v krbu. Pak zápalku sfoukne, narovná se a praví:

GENERÁLOVA ŽENA:

V těchhle moderních domech není pořádný tah.

ŽENA Z AGENTURY:

Je tu ústřední topení.

Všechny místnosti mají odvětrávání.

Nákladní výtah, dvojitá okna, šachta na odpadky.

GENERÁLOVA ŽENA:

Ložnice?

ŽENA Z AGENTURY:

Ano madam. I s koupelnou.

GENERÁLOVA ŽENA:

Tichá?

ŽENA Z AGENTURY:

Velice tichá. GENERÁLOVA

ŽENA:

Zůstaňte tady. Zaťukám na stěnu a vy mi řeknete, jestli jste to slyšela.

ŽENA Z AGENTURY:

S radostí.

Madeleine se celou tu dobu dívá upřeně ven. Stojící Etienne sleduje rozhovor obou žen. Generálová Dallozová jde do ložnice a zavře dveře. Dvakrát zabouchá, což je velmi zřetelně slyšet, vrátí se a ptá se:

GENERÁLOVA ŽENA:

Slyšela jste?

ŽENA Z AGENTURY:

Ne.

GENERÁLOVA ŽENA:

Ťukala jsem dvakrát.

ŽENA Z AGENTURY:

Nic jsem neslyšela.

GENERÁLOVA ŽENA (*Etiennovi*):

A vy?

ŽENA Z AGENTURY:

On také ne.

Paní Dallozová se chvilku trochu podezíravě dívá na ženu z agentury a pak jí řekne:

GENERÁLOVA ŽENA:

Buďte tak laskavá, jděte do ložnice a zabouchejte. Hned uvidíme, jestli něco uslyším.

ŽENA Z AGENTURY:

S radostí, madam.

Teď jde do ložnice Žena z agentury, zavře za sebou dveře. Paní Dallozová pozorně poslouchá. Etienne ji pozoruje. Chvilé ticha. Žena z agentury se vrací.

GENERÁLOVA ŽENA:

Bouchala jste?

ŽENA Z AGENTURY:

Ano.

GENERÁLOVA ŽENA:

Bušila jste silně?

ŽENA Z AGENTURY:

Velmi silně.

GENERÁLOVA ŽENA:

Máte pravdu, je to velmi tiché. Hromosvod?

ŽENA Z AGENTURY:

Myslím, že je vedle.

GENERÁLOVA ŽENA:

Vy to nevíte jistě?

ŽENA Z AGENTURY:

Mohu se informovat. Přiznávám, že v tomto bodě nejsem... GENERÁLOVA

ŽENA:

Podívám se do ložnice. A do koupelny.

Vstupuje do ložnice, následovaná ženou z agentury. Madeleine a Etienne zůstanou sami. Chvilka ticha. Etienne si znovu sedá a ptá se:

ETIENNE:

Kam půjdeš?

MADELEINE:

Do Benátek.

ETIENNE:

Do Benátek?

MADELEINE:

Já jsem si je nevybrala.

ETIENNE:

Budeš v Benátkách žít?

MADELEINE:

Nemyslím.

ETIENNE:

Benátky jsou krásné, ale žít bych tam nechtěl.

MADELEINE:

Ty je znáš?

ETIENNE:

Vůbec.

Paní Dallozová a žena z agentury se v tu chvíli vrátí z ložnice.

ŽENA Z AGENTURY:

Ložnice nemusí být velká. A barva stěn je věc vkusu.

GENERÁLOVA ŽENA:

Nám na barvě nezáleží.

ŽENA Z AGENTURY:

Postel tu zůstane, i stůl. Je zde spousta úložného prostoru, skříně ve zdi...

GENERÁLOVA ŽENA:

Mluvila jste o terase.

ŽENA Z AGENTURY:

Pojďte laskavě za mnou... *(Jde před generálovou ženou ke schodišti, které vede na terasu, na kterou není vidět. Zatímco vystupují:)* Terasa je na bytě pochopitelně to nejdražší.

GENERÁLOVA ŽENA:

Pochopitelně.

ŽENA Z AGENTURY:

Je z ní ničím nerušený výhled a slunce po celý den.

Obě ženy vystoupily po malém schodišti a zmizí. Madeleine a Etienne zůstanou znovu sami. Chvilka ticha.

ETIENNE:

Znám ho?

MADELEINE:

Ne.

ETIENNE:

Mohla jsi mu říct, aby pro tebe přišel nahoru.

MADELEINE:

Nechtěl.

ETIENNE:

A já?

MADELEINE:

Co ty?

ETIENNE:

Kde budu bydlet já?

MADELEINE:

To je tvoje věc.

ETIENNE:

Objednal jsem víno, doručí se příští týden. A co pošta? A dřevo ve sklepě?

MADELEINE:

To je na tobě.

ETIENNE:

A co naše věci?

Knihy... gramofon... Všechno, co jsme koupili společně...

MADELEINE:

Zabalila jsem si oblečení. Zdaleka ne všechno. Toaletní tašku. Fotografii rodičů.

Hodinky. Šperky. Boty. Zbytek ti nechám. Talíře, povlečení, příbory.

ETIENNE:

A co s tím mám dělat?

MADELEINE:

Co budeš chtít.

Paní Dallozová a Žena z agentury se v tu chvíli znovu objeví, sestoupí po schodišti, jsou znova v obývacím pokoji.

GENERÁLOVA ŽENA:

Pěkná terasa.

Trochu nebezpečná pro děti.

My už máme děti velké. Nežijí s námi, mají svoje rodiny.

Vyloučené to není. Za stejnou cenu jsme viděli takové hrůzy! Promluvíme o tom s manželem a pak se potkáme. Šlo by to v šest?

ŽENA Z AGENTURY:

V šest. Výborně. *(Ke dvěma ostatním)* Paní generálová Dallozová.

ETIENNE:

Madam...

MADELEINE:

Madam...

Generálova žena je zdraví úklonem hlavy. Žena z agentury ji doprovodí ke dveřím.

ŽENA Z AGENTURY:

Tudy, prosím.

Obě ženy odejdou. Madeleine a Etienne zůstanou sami. Madeleine stojí u okna a dívá se ven. Etienne sedí u stolu. V ruce drží noviny, ale nečte je. Dívá se na hodinky.

ETIENNE:

Kde bydlíš?

MADELEINE:

Daleko.

ETIENNE:

Jak dlouho mu potrvá, než se sem dostane?

MADELEINE:

Dvacet minut.

Možná půl hodiny.

Záleží na provozu. Jestli je zácpa.

ETIENNE:

Prší?

MADELEINE:

Ne.

ETIENNE:

Tak to bude těch dvacet minut.

Zácpa bývá když prší. Zvláště když prší v pátek.

Je dneska pátek?

MADELEINE:

Čtvrtek.

ETIENNE:

Ve čtvrtek, když neprší, zácpa není. Stejně tak v pondělí. *(Po chvíli.)* Co má za auto?

MADELEINE:

Alfu Romeo.

ETIENNE:

On je Ital?

MADELEINE:

Ne. Proč?

ETIENNE:

Z kterého roku je ta Alfa Romeo?

MADELEINE:

Nevím.

ETIENNE:

Znáš ho dlouho?

MADELEINE:

Pár měsíců.

ETIENNE:

Ví, kde bydlíš?

MADELEINE:

Několikrát mě doprovázel.

ETIENNE:

Autem?

MADELEINE:

Ano.

ETIENNE:

Takže cestu zná?

MADELEINE:

Ano.

ETIENNE:

Jak se jmenuje? (*Madeleine neodpoví. Najednou odejde od okna, bere si zavazadlo a jde ke dveřím.*) Už je tady?

MADELEINE:

Ne.

ETIENNE:

Tak kam jdeš?

MADELEINE:

Počkám na něj dole.

ETIENNE:

Proč?

MADELEINE:

Už mě rozčiluješ.

ETIENNE:

Co když nepřijede?

Madeleine se zastaví.

MADELEINE:

Doufáš, že nepřijede?

ETIENNE:

Nedoufám vůbec v nic.

Neznám ho. Nevím, jestli drží slovo nebo ne.

Madeleine znovu položí své zavazadlo.

MADELEINE:

Přijede. Telefonoval mi, že vyjíždí.

Bude tu každou chvíli.

Podle provozu.

ETIENNE:

Jseš si jistá, že to volal on?

MADELEINE:

Samozřejmě.

ETIENNE:

Poznala jsi jeho hlas?

MADELEINE:

Ano, poznala jsem jeho hlas.

ETIENNE:

Má výrazný hlas?

MADELEINE:

Znám jeho hlas.

ETIENNE:

A co když ti lhal?

Řekl ti, aby ses připravila, že pro tebe přijede. Ale ve skutečnosti nepřijede.

MADELEINE:

A proč by telefonoval?

ETIENNE:

To se musíš zeptat jeho.

Najednou zazvoní zvonek. Madeleine, která se už chvilku nedívá z okna, nadskočí. Vypadá zmateně.

MADELEINE:

Co to...

ETIENNE:

Prosím?

MADELEINE:

Říkal přece, že nahoru nepůjde. *(Chvilku váhá. Další zazvonění. Dívá se na hodinky.)* Jak to, že je tu tak brzy. Co ho to napadlo?

Jde rychle otevřít. Vstoupí Žena z agentury, doprovázená asi Pětačtyřiceti až padesátiletým mužem, který má v ruce aktovku. Je to pan Astruc.

ŽENA Z AGENTURY:

Dobrý den, to jsem zase já. Nenechte se vyrušovat, jen tu provedu pana Astruka.

PAN ASTRUC:

Madam... Pane...

ETIENNE:

Pane...

MADELEINE:

Pane...

Prohlídka začne. Madeleine jde znovu na své místo u okna. Etienne, který vstal, si sedá.

ŽENA Z AGENTURY:

Tohle je obývací pokoj. Padesát dva čtvereční metry. S veškerým zařízením, velmi komfortní. Krb má na moderní budovu výborný tah. Koberec je tu dva roky, to znamená, že je prakticky úplně nový. Ústřední topení. Nákladní výtah, dvojitá okna, odpadková šachta. Zde, kuchyně. Můžete se podívat...

Pan Astruc ji beze slova poslouchá a pokyvuje hlavou. Zdá se, že se mu líbí všechno. Žena z agentury je poněkud omrzelá. Pan Astruc zběžně nahlédne do kuchyně a řekne:

PAN ASTRUC:

Kuchyně, víte, já... ŽENA Z

AGENTURY:

Kuchyň potřebujete.

PAN ASTRUC:

Zajisté, ale já jsem svobodný. Stačí mi mrazák.

ŽENA Z AGENTURY:

Je tam opékač topinek, elektrická trouba, myčka nádobí.

PAN ASTRUC:

Ano, ano, výborně.... Výborně.

ŽENA Z AGENTURY:

Tady je ložnice a koupelna. Prosím.

Vstupují do ložnice a nechají Madeleine a Etienna samotné. Chvilku je ticho.

ETIENNE:

Kam ti můžu psát?

MADELEINE:

Proč bys mi psal?

ETIENNE:

Co je nového.

MADELEINE:

Co je nového s čím?

ETIENNE:

Se mnou.

MADELEINE:

Zavolám ti.

ETIENNE:

Kam, když už tady nebudu?

MADELEINE:

Napíšu tvé matce.

ETIENNE:

Co si matka pomyslí?!?

Žena z agentury a pan Astruc se vracejí do obývacího pokoje.

ŽENA Z AGENTURY:

Ložnice nemusí být velká.

PAN ASTRUC:

Á, v tom s vámi nesouhlasím. Já vždycky říkám: malý pokoj, velké spaní. Já chodím spát půl hodiny po půlnoci a v šest ráno jsem jako rybička. Terasa?

ŽENA Z AGENTURY:

Tudy.

PAN ASTRUC:

Vteřinku. (*Etiennovi.*) Mohu si zavolat? Jen po Paříži.

ETIENNE:

Prosím.

Pan Astruc se chápe telefonu a vytáčí číslo.

PAN ASTRUC:

Zneužívám vás, ale co naděláte. Jak vidím telefon, neodolám. A čím jsem starší, tím víc volám. To je neuvěřitelné. *(Do telefonu.)* Haló? Doktora Garniera, prosím... Tady Astruc... Ano... *(Ostatním.)* Velice zaměstnaný člověk, ale pro mě udělá cokoli. *(Do telefonu.)* Dobrý den, doktore. Ano, takže? *(Chvilí poslouchá.)* Cože?... Jistě, jistě, ale já nesouhlasím! Zásadně nesouhlasím! Řekněte paní Bugeotové, že s tím se nepočítalo... Cože? .... Já chápu. Ano... *(Chvilí poslouchá, pak křičí:)* To ne! To ne! To v žádném případě ne! Cože? *(Poslouchá.)* Ale to je nepřijatelné! Jak můžete chtít, abych souhlasil? To je nepřijatelné! ... Cože?... Moment... *(Etiennovi.)* Jaké je sem číslo?

ETIENNE:

01.49.74.34.28.

PAN ASTRUC *(do telefonu):*

01.49.74.

Tázavě se dívá na Etienna.

ETIENNE:

34.28.

PAN ASTRUC *(do telefonu):*

34.28. *(Poslouchá.)* Ano, ano. Jistě, jistě... Co nejdřív, prosím vás... Ano, ano...

Zavěsí a otírá si čelo kapesníkem. Má velice ustaraný výraz. Krátké ticho.

ŽENA Z AGENTURY:

Chcete vidět tu terasu?

PAN ASTRUC:

Ano, to mi udělá dobře, nadýchat se trochu vzduchu. Kde to je?

ŽENA Z AGENTURY:

Tudy.

Vystupují po schodišti, které vede na terasu. Zatímco jdou nahoru:

ŽENA Z AGENTURY:

Výhled není ničím rušený a slunce tam jde celý den.

PAN ASTRUC:

Opalování je příjemné, zvláště v zimě. V létě slunce moc pálí a dneska jsou všichni opálení, jak to pak může s námi dopadnout?

Pan Astruc a žena z agentury vyjdou na terasu a zmizí. Madeleine a Etienne jsou sami. Chvilka ticha.

MADELEINE:

Neumím ti lhát. To víš sám. Neumím si vymýšlet. Nemám fantazii, ani smysl pro humor, jak jsi mi mnohokrát vyčetl.

ETIENNE:

Neřekl jsem, že lžeš.

MADELEINE:

Ale ano.

ETIENNE:

Ale ne.

Krátká pauza.

ETIENNE:

Něco jsem ti udělal?

MADELEINE:

Ne.

ETIENNE:

Něco nenormálního? Teď někdy? V poslední době?

MADELEINE:

Vůbec nic.

ETIENNE:

Můžeš mi říct všechno.

MADELEINE:

Všechno jsem ti řekla.

ETIENNE *(po chvíli)*:

A co tvoje taška. Nezdá se ti...

Zvoní telefon. Madeleine jde k přístroji a zvedne sluchátko.

MADELEINE *(do telefonu)*:

Haló?... Ano... Ovšem, okamžik... *(Jde až pod schody a volá:)* Pane Astruku! PAN

ASTRUC *(mimo)*:

Ano!

MADELEINE:

To je pro vás! Telefon!

PAN ASTRUC *(mimo)*:

Už běžím!

Vejde, rychle sejde ze schodů a ptá se:

PAN ASTRUC:

To je doktor Garnier?

MADELEINE:

Ano. PAN

ASTRUC:

Panebože, tak rychle! Neuvěřitelně schopný člověk! Stihne najednou tolik věcí! Opravdu úžasný. *(Do telefonu.)* Haló... Haló, ano... Cože? Ale co mi to povídáte? ... Podepsal jsem, podepsal, samozřejmě, že jsem podepsal, no a co? ... Poslyšte, vy mě znáte, já... Jistě, ale já... Dobře, zavolám jí... Zavolám jí a pak zavolám vám... *(Zavěšuje a ptá se Etienna:)* Mohu si ještě jednou zavolat? Jen po Paříži.

ETIENNE:

Prosím.

Zatímco pan Astruc telefonoval, přišla Žena z agentury dolů. Čeká v pozadí. Dívá se na hodinky. Pan Astruc vytáčí další číslo a při tom říká:

PAN ASTRUC:

To mě zabije. Ani jsem se nestačil naobědvat. (*Etiennovi.*) Neměl byste tu, je mi to hloupé, ale neměl byste tu kousek sýra, nebo tak něco? Já jsem... (*Do telefonu.*) Haló? Paní Bugeotovou, prosím... Astruc u telefonu... (*Etiennovi, který vstal a jde do kuchyně.*) Nebo šunku, salám... Cokoli... A kousek másla... (*Do telefonu.*) Haló? Paní Bugeotová?... Tady je Astruc, ano, dobrý den, madam... Moje účta, já... Ano, ano, já vím, já... Přesně o to mi jde... Ale proč probůh zatahovat soudy do záležitosti, která ... Cože?... (*Chvíli poslouchá.*) V úterý? Ale madam, v úterý já... Haló?... (*Ostatním.*) Zavěsila. Je to velmi temperamentní žena. Jestli trochu nezvolní, vypoví jí jednoho dne srdíčko službu.

Zavěsí. Etienne se vrátí z kuchyně s talířem, na kterém je sýr, chléb a máslo.

PAN ASTRUC:

Ó, děkuji, jste hodný... To je ementál?

ETIENNE:

Ano. PAN

ASTRUC:

Máte jen tohle?

ETIENNE:

To je všechno, co tu zbylo.

PAN ASTRUC:

Nemáte trochu červeného, aby se to líp polykalo?

ETIENNE:

Podívám se.

Etienne se vrátí do kuchyně. Pan Astruc se pustí do jídla a říká:

PAN ASTRUC:

Bílé víno mi dělá zle na nervy. Lékaři mi to vždycky říkali a v tom s nimi souhlasím.

Žena z agentury jde k němu.

ŽENA Z AGENTURY:

Pane Astruku, promiňte, čekají na mě další zákazníci... PAN

ASTRUC:

Prosím, prosím. Jen běžte, milá paní.

ŽENA Z AGENTURY:

Vy zůstanete tady?

PAN ASTRUC:

Zdržím se jen chvilku. Neviděl jsem všechno.

ŽENA Z AGENTURY:

Takže snad za chvíli na shledanou.

PAN ASTRUC:

Nemusíte nijak spěchat.

Žena z agentury odejde. Pan Astruc jí. Etienne se vrátí z kuchyně a nese láhev červeného vína a skleničku. Nalije víno do sklenky.

PAN ASTRUC:

Díky. Jen něco málo spolknou, to mě postaví na nohy. Červené na mě působí jako uklidňující prostředek, bílé mě spíš rozčílí. *(Pauza. Jí.)* Musím ještě zavolat doktora Garniera. Panebože, taková komplikace. *(Vypije trochu vína.)* Skuteční přátelé, to už dneska neexistuje. Peníze přicházejí a odcházejí. Tak co vám zbývá? *(Uvidí Madeleinino zavazadlo)* Vy odcházíte?

MADELEINE:

Ano.

PAN ASTRUC *(Etiennovi)*:

A vy?

ETIENNE:

Já ne. Tedy ne dnes.

PAN ASTRUC:

Tahle čtvrť se mi líbí. Je to blízko nádraží. Mám nádraží rád. Už od malička. Ale udělal jsem špatný obchod. *(Etiennovi.)* Máte vajíčka?

ETIENNE:

Myslím, že tam nějaká zbyla.

PAN ASTRUC *(Madeleine)*:

Berete si je s sebou?

MADELEINE:

Ne.

Pan Astruc vstane.

PAN ASTRUC:

No. Nebudu obtěžovat. Udělám si omeletku. Já dělám dobré omeletky. *(Etiennovi.)* Dáte si?

ETIENNE:

Děkuju. Obědval jsem.

PAN ASTRUC *(Madeleine)*:

A vy?

MADELEINE:

Já také.

PAN ASTRUC:

To je škoda. Já tak nerad jím sám.

Pan Astruc odejde do kuchyně, odkud je slyšet, jak si pobrukuje Čas třešní /Le temps des cerises/ Madeleine a Etienne zůstanou sami. Chvilka ticha.

MADELEINE:

Co jsi mi chtěl říct o mé tašce?

ETIENNE:

Cože?

MADELEINE:

Začal jsi mluvit o mé tašce.

ETIENNE:

Zapomněl jsem.

Ano! Chtěl jsem se tě zeptat...

Zvoní telefon. Madeleine jde k aparátu a zvedne ho.

MADELEINE:

Dobrý den...

Pan Astruc vyjde z kuchyně.

PAN ASTRUC:

To je pro mě?

MADELEINE:

Ne, ne.

PAN ASTRUC:

Nemluvte moc dlouho, prosím vás. Musím za chvíli volat doktora Garniera, je to důležité.

Vrací se do kuchyně, odkud je slyšet bouchání pánve a rozbíjení vajec.

MADELEINE *(do telefonu)*:

Ano? Máš se dobře, Solange? *(Chvilku poslouchá.)* Poslala jsem ti to... Je to ulice Cambon, nevzpomínám si už na číslo, takový bílý butik... Měla jsem stejné, byly na nich stuhy. Modrobílé. Moc hezké... Ano, jestli chceš. V úterý nebo ve středu, v pondělí je zavřeno... To se hodí. A co Filip, co jeho noha? ... Dobře, já taky, zavoláme si. Ahoj...

Zavěsí a vrátí se na své místo u okna, zatímco Etienne se jí ptá:

ETIENNE:

To byla Solange?

MADELEINE:

Pozdravuje tě.

ETIENNE:

Domluvily jste si schůzku?

MADELEINE:

Víceméně.

ETIENNE:

Ví, že odcházíš?

MADELEINE:

Jenom ty to víš.

Někdo zvoní u dveří. Pan Astruc rychle vyjde z kuchyně, utírá si ruce do utěrky, jde otevřít a říká:

PAN ASTRUC:

Nenechte se rušit. To je pro mě. Jdu tam.

Otvírá. Vstupuje pětatřicetiletý muž, který se jmenuje Maurice. Vstoupil, aniž by si všiml Madeleine.

PAN ASTRUC:

Nazdar, Maurici. Pojď dál. Jak se máš? To jsem rád, že tě vidím. Promiň, že jsem tě pozval sem, ale musím vyřídit tolik věcí najednou... MAURICE:

Ty tady bydlíš?

PAN ASTRUC:

Ne, ne. Právě jsem dělal omeletu. Dáš si ?

MAURICE:

Víš dobře, že vejce nesmím.

PAN ASTRUC:

To je pravda.

MAURICE:

Vejce, lepek, tuky.

PAN ASTRUC:

Vím to. Jsem hlupák!

MAURICE:

Ze začátku to bylo těžké. Teď už jsem si zvykl. Dal bych si trochu kávy.

PAN ASTRUC (*Etiennovi*):

Máte tu někde kávu?

ETIENNE:

Můžu ji udělat.

PAN ASTRUC:

To by od vás bylo velice milé. Káva mi nikdy nešla. Musíte najít přesný poměr.

Etienne jde do kuchyně a s Mauricem si navzájem pokynou hlavou.

MAURICE:

Pane... ETIENNE:

Pane...

Etienne odejde do kuchyně.

PAN ASTRUC:

Poslyš, Maurici, řeknu ti ve zkratce, o co tu jde. Posad' se. (*Oba si sedají. Pan Astruc se obrací k Madeleine, aby jí řekl:*) Mohli bychom jít na terasu, ale fouká tam vítr, nevádí vám, když zůstaneme tady?

MADELEINE:

Jako doma.

PAN ASTRUC:

Díky.

Madeleine odpověděla, aniž se otočila. Maurice se na ni podívá a ptá se pana Astruka:

MAURICE:

Kdo to je?

PAN ASTRUC:

Nevím.

MAURICE:

Ty nevíš, kdo jsou ti lidé?

PAN ASTRUC:

Ne. Stěhují se odsud. Poslouchej mě.

MAURICE:

Promiň, že jsem se opozdil, ale musel jsem poslat rodičům telegram. Vzal jsem to tedy oklikou kolem pošty v ulici Chassinet. Tu poštu ti doporučuju! Vždycky tam najdeš přitažlivou ženu. V kteroukoli hodinu.

PAN ASTRUC:

Vždycky stejnou?

MAURICE:

Ne. Pokaždé jinou. Dnes ráno tam byla přitažlivá vyšší bruneta. Moc pěkně stavěná. V bílém plášti. Posílala balíček do Anglie.

PAN ASTRUC:

Jsem jako ty, Maurici. Taky mám rád pěkně stavěné ženy.

MAURICE:

To je první věc, které si na ženě všímám: jestli je přitažlivá.

PAN ASTRUC:

A především, jestli je dobře stavěná.

MAURICE:

Dobře stavěná a přitažlivá.

PAN ASTRUC:

Je to tak. Žena je jako dům. A dům musí být dobře stavěný. Od základů až po římsu. (*Vyndá z aktovky papír.*) Takže, Maurici, protože máš rád dobře stavěné věci, něco ti ukážu. (*Etienne se v tu chvíli vrátí z kuchyně a na podnose přinese dva šálky kávy, cukřenku a talíř s několika sušenkami.*) Á, káva. Díky. ETIENNE:

Našel jsem balíček sušenek, vezměte si ho. My už ho potřebovat nebudeme.

MAURICE:

A proč jako?

ETIENNE:

Stěhujeme se odsud.

MAURICE:

To ale není důvod k tomu, abyste už nejedli sušenky.

ETIENNE:

Budeme jíst jiné. Chci říct, že při stěhování nechci zakopávat o tyto sušenky. Tímto vám je dávám.

MAURICE:

Vy se stěhujete?

ETIENNE:

Co nejdřív.

PAN ASTRUC:

Říkal jsem ti to, Maurici. Jsou na odchodu. (*Pan Astruc křoupá sušenku, zatímco Maurice ochutnává kávu. Mauricovi:*) Ty sušenky už jsou trochu tvrdé.

MAURICE:

To je pravda. Ale káva je velmi dobrá.

PAN ASTRUC:

To Italové dělají velmi dobrou kávu.

MAURICE:

Je stejná jako naše, ale dělají ji jinak. Máš cigaretu?

PAN ASTRUC (*Etiennovi*):

Máte cigaretu?

ETIENNE:

Nevím.

Hledá po kapsách, najde balíček cigaret a nabídne jim.

PAN ASTRUC:

A oheň?

ETIENNE:

Oheň mám.

Svým zapalovačem jim zapaluje cigarety.

PAN ASTRUC:

Díky. Jste opravdu moc hodný. Já odmítám nosit u sebe cigarety. A je to dobře, kouřím míň.

MAURICE:

Já přestanu příští pondělí.

PAN ASTRUC:

Proč v pondělí?

MAURICE:

V neděli je to těžké.

PAN ASTRUC:

Ta věc, kterou jsem ti chtěl říct, Maurici, kvůli které jsem tě požádal, abys přišel...

MAURICE (*Etiennovi*):

Nechci být indiskrétní, ale proč takovýhle byt opouštíte?

ETIENNE (*dívá se na Madeleine*):

Protože se rozcházíme, ona a já.

Maurice se obrátí směrem k Madeleine, která ve stejnou chvíli pohlédne směrem k němu.

MAURICE:

Ona odchází?

ETIENNE:

Ano.

MAURICE:

Proč?

ETIENNE:

Nevím.

MAURICE:

Neřekla vám to?

ETIENNE:

Ne.

MAURICE:

Vy nevíte proč odchází a necháte ji jít?

ETIENNE:

A co mám podle vás dělat?

Maurice se znovu podívá směrem k Madeleine.

MAURICE:

Takhle krásná žena se vidí málokdy. *(Najednou velmi zkroušený.)* S tou na poště, jsou to dnes už dvě krásné ženy, které jsem potkal.

PAN ASTRUC:

Nebud' smutný, Maurici.

MAURICE:

Je to silnější než já.

PAN ASTRUC:

V životě nejsou jen ženy.

MAURICE:

To je otázka.

Pan Astruc dopije kávu, odloží šálek a rozvázně začne.

PAN ASTRUC:

Můj drahý Maurici, řeknu ti dvěma slovy, v čem je problém. Ostatně, pokud si vzpomeneš, už jsem ti o té jedinečné šanci říkal před... *(Zazvoní telefon. Trochu podrážděný pan Astruc ho zvedne.)* Haló? Ano, to jsem já. Proboha, dobrý den, doktore. Úplně jsem zapomněl, že vás mám znovu volat... ano, ano, mluvil jsem s paní Bugeotovou, přirozeně, ale neměl jsem možnost... V úterý, ano, příští úterý. Úterý. Počítáte s tím? *(Chvilku poslouchá.)* Ale ano, můžete! Neříkejte mi, že nemůžete!... Já? Ale poslouchejte, já teď právě... Je to prakticky hotová věc... Teď o tom s vámi nemohu mluvit, ale zavolám vás... Určitě vám zavolám. *(Během telefonického hovoru se Maurice dlouze dívá na Madeleine. Pan Astruc zavěsí.)* Poslouchej, Maurici.

MAURICE:

Ano.

PAN ASTRUC:

Dobře mě poslouchej. Možná chceš vědět, proč jsem naléhal, abys přišel.

MAURICE:

Chci vědět, proč tahle žena odchází.

ETIENNE:

Protože už mě nemiluje.

MAURICE:

Podle mého názoru vás nikdy nemilovala.

PAN ASTRUC:

Tak budeš mě poslouchat, Maurici? Pozval jsem tě sem z velmi konkrétního důvodu.

MAURICE:

Zamiloval jsem se do ní.

PAN ASTRUC:

Prosím tě, uklidni se.

MAURICE:

Já jsem naprosto klidný. Vždycky, když se zamiluji, jsem naprosto klidný.
Nervózní jsem, jenom když nejsem zamilovaný.

(Madeleine odstoupí od okna a udělá několik kroků směrem k Mauricovi. Zakryje si rukou oči a ptá se ho:)

MADELEINE

Jakou mají barvu?

MAURICE:

Šedomodrou.

MADELEINE *(dává ruku dolů):*

(Dívá se na Etienna.) S tímhle mužem jsem žila čtyři roky. Minulý týden jsem mu položila stejnou otázku. Nebyl schopen mi odpovědět.

ETIENNE:

Nevím ani jakou barvu mám já.

PAN ASTRUC:

Kromě toho barva očí nic neznamena. Stejně jako tvar obličeje. Můj otec měl energickou bradu, a přesto skončil na mizině.

MAURICE:

Ten byt je k pronajmutí?

ETIENNE:

Co nevidět.

MAURICE:

Beru ho.

PAN ASTRUC:

Maurici, uklidni se. Máš už tři byty.

MAURICE:

Žádný z nich se mi nelíbí.

PAN ASTRUC:

Poslouchej mě.

MAURICE:

Tenhle byt se mi líbí. Je to přesně to, co už dávno hledám.

A s takovýmhle bytem, nenechám takovouhle ženu odejít.

PAN ASTRUC:

Nechceš mě pět minut poslouchat?

MAURICE *(najednou vzteklý):*

Co mi vlastně chceš říct?

PAN ASTRUC:

No konečně. *(Vytahuje ze své aktovky několik papírů.)* Jestli si vzpomínáš, když jsme se viděli naposled, říkal jsem ti o jedné...

Maurice, který se rozhlíží kolem sebe a právě si všiml schodiště, přeruší gestem pana Astruka.

MAURICE:

Promiň...
Ty schody vedou kam?

ETIENNE:
Na terasu.

MAURICE:
Na krásnou terasu?

ETIENNE:
Dokonce velmi krásnou.

Pan Astruc se rychle zvedne, shrábne své papíry a řekne Mauricovi:

PAN ASTRUC:
Pojď se tam mrknout. Nádherná vyhlídka! Pojď se mnou. Budeme tam mít klid.

Maurice se nechá odvést. Zatímco oba stoupají po schodech:

MAURICE:
Nemám terasy rád.

PAN ASTRUC:
Můžu vědět proč?

MAURICE:
Mám závratě.

PAN ASTRUC:
Budu tě držet za ruku.

Zmizí. Madeleine a Etienne zůstanou sami. Krátké ticho, pak:

MADELEINE:
Už víš?

ETIENNE:
Co?

MADELEINE:
Co jsi mi chtěl říci o mojí tašce. Už to víš?

ETIENNE:
Nic důležitého.

MADELEINE:
Co to bylo?

ETIENNE:
Nic.

MADELEINE:
Řekni mi to.

ETIENNE:
Ale nic. Zdálo se mi, že máš těžkou tašku. Napadlo mě, jestli... jestli ji vůbec dokážeš unést... sama... vidíš, prostě nic důležitého.

MADELEINE:
To asi ano.

ETIENNE:
Kolik je hodin?

MADELEINE:
Nevím.

ETIENNE:
Víš to.

MADELEINE:
Nevím.

ETIENNE:
Bude tu každou chvíli. Asi se cestou zastavil ti něco koupit. Květiny, šperk... Už ti někdy koupil dárek?

MADELEINE:
Ano.

ETIENNE:
Prstýnek?

MADELEINE:
Ano.

ETIENNE:
Je ženatý?

MADELEINE:
Nežije se svou ženou.

ETIENNE:
Je to už dlouho co... co ses rozhodla?

MADELEINE:
Deset nebo dvanáct dní.

ETIENNE:
Proč jsi mi nic neřekla?

MADELEINE:
Nebyla jsem si jistá.

ETIENNE:
Nemáme v prádelně nějaké prádlo?

MADELEINE:
Ne. Všechno jsem přinesla.

ETIENNE:
A v čistírně? Moje kostkované sako?

MADELEINE:
Vyzvedla jsem ho. Všechno jsem zaplatila. Na tebe zbyla už jenom garáž.

ETIENNE:
Necháváš mi auto?

MADELEINE:
Ano.

ETIENNE:
Moc ti přeju, aby ti to vyšlo.

MADELEINE:
Nenuť se.

ETIENNE:
Já se nenutím. Opravdu si přeju, aby ti to vyšlo. Chvillemi si to dokonce přeju i upřímně.

MADELEINE:

Znám tě. Vychutnáš si to. Vidím ti to na rtech. Každá minuta je pro tebe rozkoš. Nevýslovná rozkoš. Jseš si čím dál jistější, že nepřijede, že vůbec neexistuje. Ty jseš tak... vždycky jsi byl. Neschopný přijmout ty nejprostší fakta. *(Pauza.)* On přijede.

ETIENNE:

Nikdy jsem netvrdil nic jiného.

MADELEINE:

Ale ano. Myslel sis to.

V té chvíli se Maurice a pan Astruc vracejí z terasy. Jsou rozčuchaní. Marice jde první.

PAN ASTRUC:

Promiň, Maurici, ale tyhle tvoje citové problémy znám už hodně dlouho. Ale já mám existenční problémy, chápeš? Existenční! A ty jsou důležitější!

MAURICE:

Nesouhlasím s tebou. Pro mě jsou existenčně důležité city.

PAN ASTRUC *(schází dolů):*

Je tam opravdu větrno. A zábradlí je nízké. *(Etienнови.)* Máte telefonní seznam?

ETIENNE:

Ano. PAN

ASTRUC:

Můžete mi najít číslo na rejstřík obchodního soudu? Moc by mi to pomohlo.

ETIENNE:

Mám hledat pod "rejstřík" nebo "obchodní"?

PAN ASTRUC:

Pod "soudy". *(Mauricovi.)* Teď se posaď, Maurici. *(Maurice se posadí, pan Astruc si sedá také, papíry drží v ruce a odkáše si. Etienne hledá číslo v seznamu. Maurice se obrátí k Madeleine a hledí na ni.)* A přestaň zírat na tu ženu.

MAURICE:

Proč?

PAN ASTRUC:

Protože jí to vadí.

MAURICE:

Jsem si jistý, že ne.

PAN ASTRUC:

Prosím tě, udělej to pro mě. *(Maurice se s lítostí obrací.)* Poslouchej mě. Maurici, prosím tě, už mě konečně poslouchej. Nežádám tě o almužnu, znáš mě, navrhuju ti naopak dobrý obchod. Poctivý a skvělý obchod. Ale musíš, poslouchej mě dobře, musíš bezpodmínečně do úterka...

Někdo zvoní u dveří. Ticho. Madeleine, která se na chvíli vzdálila od okna, sebou cukne a řekne:

MADELEINE:

To...

MAURICE:

Co?

MADELEINE:

Slyšel jste troubení?

MAURICE:

Proč?

MADELEINE:

Říkal, že nahoru nepůjde.

MAURICE:

Kdo?

Madeleine jde otevřít. Je to Žena z agentury.

ŽENA Z AGENTURY:

To jsem zase já, dobrý den. (*Madeleine.*) Vy jste ještě tady? (*Mauricovi.*) Dobrý den.

MAURICE:

Dobrý den.

PAN ASTRUC:

To je můj přítel.

ETIENNE:

Tak už jste zpátky?

ŽENA Z AGENTURY:

Nerada zůstávám ve vstupních halách sama. Mívám v nich zlé předtuchy.

ETIENNE:

Čekala jste v hale?

ŽENA Z AGENTURY

Ano.

ETIENNE:

Ale měla jste další zákazníky.

ŽENA Z AGENTURY:

Ano. Čekala jsem na ně. Nepřišli. To se stává. Čím dál častěji. Generál s manželkou tady ještě nebyli?

ETIENNE:

Ještě není šest.

ŽENA Z AGENTURY:

Měli přijít o něco dřív. (*Panu Astrukovi:*) Tak co, pane Astruku? Porozhlédli jste se všude?

PAN ASTRUC:

Ano. I ne.

ŽENA Z AGENTURY:

To je ale vítr! Chvilími jsem sotva šla! Co hlásí v předpovědi?

ETIENNE (*nahlédne do novin*):

Nic zvláštního. Nebyl v hale průvan?

PAN ASTRUC:

Počasí, to je hrozná věc. Já, jakmile se začne mluvit o počasí, zmlknu. Protože tam nahoře, to je prostě bordel. Neexistuje nic nevypočitatelnějšího, než takový mrak.

ŽENA Z AGENTURY:

Doufám, že vás neruším.

MAURICE:

Ani v nejmenším.

ŽENA Z AGENTURY:

Měla jsem takový dojem. Že vás trochu rozčiluju. Mám velkou zkušenost v oblasti mezilidských vztahů. Potkávám stále nové tváře. Jednu za druhou. Šup, šup, šup. (*Etiennovi.*) Nepotřebujete si něco diskrétně říct?

ETIENNE:

Teď už ne.

ŽENA Z AGENTURY:

Tak to mám asi z toho větru. Ten pocit. Že vás ruším. To se mi děje pořád. Jak začnou řídit živly, přepadávají mě různé pocity, mám z nich trochu strach.

MAURICE:

Já to mám naopak.

ŽENA Z AGENTURY:

Opravdu?

MAURICE:

Mám hrůzu z nehybnosti. Když se vzduch dá krájet. Když je moře bez vlnky. Když se lísteček na stromě nepohne. V takových chvílích mám strach já.

PAN ASTRUC:

Zajímavé ale je, že uvnitř budovy není takový vítr nic pozoruhodného.

ŽENA Z AGENTURY:

Ještě aby byl.

PAN ASTRUC:

A přitom je to taková nevysvětlitelná věc, ten vítr. Navíc ani netrvá dlouho.

MAURICE:

Já osobně větru nevěnuju zvláštní pozornost. Ani dešti, ani sněhu. Nenosím pršiplášť, ani šálu. Mě psí počasí v podstatě nezajímá.

ŽENA Z AGENTURY:

A co vás zajímá?

MAURICE:

Tento byt.

ŽENA Z AGENTURY:

Vážně?

MAURICE:

Velmi vážně.

PAN ASTRUC:

Neposlouchejte ho, je to impulsivní člověk. Vždycky chce všechno koupit, všechno vlastnit. Samozřejmě kromě toho, co by skutečně mohl...

Etienne našel číslo obchodního soudu. Přinese ho panu Astrukovi, zatím co Maurice znovu soustředí svou pozornost na Madeleine.

ETIENNE:

Tady je to číslo.

PAN ASTRUC:

Díky, díky, ušetřil jste mi spoustu času. (*Při vytáčení čísla.*) Meteorologové se snaží působit uklidňujícím dojmem. Jsou za to placení. Kdyby říkali všechno co vědí... Přesto nelze popřít, že za několik posledních let se podnebí změnilo.

Například... *(Do telefonu.)* Haló? To je rejstřík? Slečno, prosím vás... Zavřeno?
Proč? ... Ach tak... Ano, prosím vás. *(Etiennovi.)* Můžete to psát?
01.42.37.42.41. *(Do telefonu.)* Děkuji, hned to zkusím.

Etienne podá panu Astrukovi kousek papíru, na který poznamenal číslo.

PAN ASTRUC:

Něco tam dělají, je zavřeno. *(Vytáčí nové číslo.)* Je to znát, že se podnebí mění.
V Evropě už například neexistují roční období.

ŽENA Z AGENTURY:

Jaro v lednu, záplavy v srpnu... PAN

ASTRUC:

Rostliny už nevědí, kdy mají klíčit, musí se dokonce... *(Do telefonu.)* Haló?...
Rejstřík obchodního soudu?... Cože? *(Dívá se na útržek papíru.)*
01.42.37.42.41... Ach tak, promiňte.

Zavěsí a znovu velmi pozorně vytáčí číslo.

PAN ASTRUC:

Tolik omylů, to není normální.

ŽENA Z AGENTURY:

A když si dnes chce člověk užít slunce, aby jel do Holandska.

PAN ASTRUC:

Do Holandska, ne-li ještě výš! *(Do telefonu)* Haló? Sekretariát rejstříku,
prosím... Cože?... Tam už jsem telefonoval, řekli mi, že... Ovšem...
(Znechuceně zavěšuje.) Práce skončily. Služby se vracejí na původní místa.
Ale jsou velké zácpy. Návrat jim může trvat celý týden. Všechno se v poslední
době hroutí. Je zázrak, že to ještě funguje.

ŽENA Z AGENTURY:

Ale když jsem šla sem, ulice byly prázdné.

Krátké ticho

ETIENNE *(panu Astrukovi):*

Už tu svou omeletu nechcete?

PAN ASTRUC:

Omeletu? Ne, ne. Vy ji chcete?

ETIENNE:

Ne. *(Ženě z agentury:)* Vy?

ŽENA Z AGENTURY:

Děkuji. Obědvala jsem.

PAN ASTRUC:

Dneska člověk v podnikání potřebuje trpělivost! A stejně netušíte, co bude zítra!
Bijete se, bijete se a ráno je všechno jinak.

ETIENNE:

Takže je lepší nic nedělat?

PAN ASTRUC:

Možná. Člověk se z toho sám vždycky nějak vyhrabe. Ale jsou tady druzí, okolo vás.

ŽENA Z AGENTURY:

Vy živíte rodinu?

PAN ASTRUC:

Dvě.

Ticho. Maurice se přiblížil k Madeleine. Ptá se jí:

MAURICE:

Na koho čekáte?

MADELEINE:

Já?

MAURICE:

Ano.

MADELEINE:

Na někoho, kdo pro mě má přijet.

MAURICE:

Čekáte dlouho?

MADELEINE:

Několik minut. Musí tu být každou chvílí.

ETIENNE (*Mauricovi*):

Nevěřte jí ani slovo. Měl tu být už před čtvrthodinou. Když jsou ulice prázdné.

ŽENA Z AGENTURY:

Naprostu prázdné.

PAN ASTRUC:

Já jsem přišel pěšky, ale tohle jsem neslyšel. Říkali, že jsou zácpy.

ŽENA Z AGENTURY:

Zácpy? Prosím vás!

PAN ASTRUC:

Protože všichni jedou ven. To jsem slyšel.

ŽENA Z AGENTURY:

Nevěřte všemu, co se říká! Dnes se jezdí náramně. Je až neuvěřitelné prázdné. Jako by všichni odjeli.

ETIENNE:

Skoro všichni.

PAN ASTRUC (*Ženě z agentury*):

V jednom máte pravdu. Dnes už se vůbec nedá věřit tomu, co lidi říkají. To je tedy pravda. Řeknou vám ano a není to ano. Řeč ztrácí smysl! Už se jí vůbec nedá věřit. A lidi pořád mluví a mluví.

MAURICE (*Madeleine*):

Ten člověk nepřijede z jednoho prostého důvodu. Nemiluje vás. Kdybyste odjela se mnou, rodiče by mi dali peníze, v tom není problém. Konec konců jsem jediný syn, nic mi neodmítnou. Najali bychom si velké auto s řidičem v bílé uniformě. Dělal by nám gorilu. Odjeli bychom se schovat před světem.

ŽENA Z AGENTURY:

Kam?

MAURICE:

Kam by chtěla. Do hor. Na venkov. U nás, v cizině. Taková místa se stále ještě najdou.

PAN ASTRUC:

Čím dál tím míň.

MADELEINE:

Proč říkáte, že mě nemiluje?

MAURICE:

Protože vás nechává čekat.

MADELEINE:

Není to tak dlouho, co mi volal. Sotva dvacet minut!

ETIENNE:

To teda mnohem víc!

MADELEINE:

To se pleteš.

ETIENNE:

Dívala jsi se kolik je, když telefonoval.

MADELEINE:

Ano.

ETIENNE:

A kolik bylo?

MADELEINE:

Nevím.

PAN ASTRUC:

Co kdybyste šla před dům? To by ho možná přivolalo.

ŽENA Z AGENTURY:

Venku je ošklivo a fouká vítr.

PAN ASTRUC:

Mohla byste počkat v hale.

MAURICE:

Je to jasné. Ten člověk je lhář a zbabělec. (*Etiennovi.*) Je to tak?

ETIENNE:

Já ho neznám.

MAURICE (*Madeleine*):

Poslouchejte mě... (*Etiennovi.*) Jak se jmenuje?

ETIENNE:

Madeleine.

MAURICE:

Poslouchejte mě, Madeleine. Navrhuji vám, abyste odešla se mnou. Teď hned. Jste žena, na kterou čekám od dětství. Jakmile přejde první šok, budete šťastná. Jsem originální člověk. Zním spoustu anekdot a umím napodobovat zvířata. Je se mnou legrace. Obrovská legrace.

PAN ASTRUC:

Ženy se rády smějí.

ETIENNE:

Myslíte?

ŽENA Z AGENTURY:

Já moc ráda. Žádnou příležitost k zasmání si nenechám ujít. I když jsem sama!

MAURICE (*Etiennovi.*):

Nebude vám vadit vyznání?

ETIENNE:

Vůbec ne. Prosím.

MAURICE:

Díky. *(Vrací se k Madeleine.)* Když budete chtít, budeme mít spoustu domů, krásných dětí a luxusního oblečení. Pojdte se mnou. Odjedeme.

MADELEINE:

Nejde to.

MAURICE:

I kdyby to trvalo jen okamžik. Co je to však okamžik? Víte to? Všechno přeci trvá pouhý okamžik. Už minimálně deset minut vás miluji. To je okamžik. Dlouhý? Krátký? Nevím. Vědci dnes mluví o nanosekundách. To je krátký okamžik. Nekonečně krátký. Ale my jsme zvítězili nad časem. Jsme silnější než čas. Má láska trvá už několik desítek miliard nanosekund.

MADELEINE:

Já vás neposlouchám.

MAURICE:

Za několik posledních let jsem požádal pěknou řádku žen, aby se mnou odešly. Všechny odmítly. Brunetka dnes ráno na poště i přelud blondýnky, který si minulý týden v ulici des Amandiers zul střevíčky, aby s nimi upravit výlohu. Všechny odmítají, nechápu proč.

PAN ASTRUC:

Uklidni se, Maurici.

MAURICE:

To se ti řekne.

ŽENA Z AGENTURY *(Mauricovi):*

Víte, co byste měl udělat?

MAURICE:

Co?

ŽENA Z AGENTURY:

Zhubnout.

MAURICE:

Já přeci nejsem tlustý.

ŽENA Z AGENTURY:

No právě. Dokud neztloustnete.

MAURICE:

Jak to mám udělat?

ŽENA Z AGENTURY:

Znám radikální metodu. Zaručenou. Absolvovala jsem zkrácený kurs rehabilitační masáže. Mohu přijít k vám. Dejte mi adresu a domluvíme si zákrok.

PAN ASTRUC:

Masérka! Vy jste masérka?

Žena z agentury vezme Maurice za ruku a odvede ho stranou. Jde za ní.

ŽENA Z AGENTURY:

Můžeme začít okamžitě. To vás krásně uvolní. Pojdte se mnou, tamhle.

Vede ho k pohovce, na které v tu chvíli sedí Etienne. Říká Etiennevi:

ŽENA Z AGENTURY:

Dovolíte? (*Etienne se zvedne a přenechá své místo Mauricovi. Mauricovi.*)
Sundejte si boty a sako.

MAURICE:

Proč boty?

ŽENA Z AGENTURY:

Kvůli chodidlům.

MAURICE:

Ale ponožky snad ne?

ŽENA Z AGENTURY:

Ne, ne.

Maurice si svleče sako a boty.

PAN ASTRUC:

Kdo by si pomyslel, že jste masérka?

ŽENA Z AGENTURY:

Kdyby šlo jen o to... (*Mauricovi*) Položte se.

Maurice si lehne na pohovku.

MAURICE:

Nebude mě to bolet?

ŽENA Z AGENTURY:

Trochu.

PAN ASTRUC:

To zvládneš, Maurici, můžeš si jenom ulevit.

MAURICE:

Proč nejsem schopný říct ne? Proč?

ŽENA Z AGENTURY:

Teď zavřete oči. Na nic nemyslete. Uvolněte tělo. A dýchejte, velice zvolna, zhluboka.

Položí ruce na Mauricův obličej a začne ho pomalu masírovat. Ten se narovná a řekne Madeleine:

MAURICE

Madeleine, zatím přemýšlejte. Zatím.

Okamžik ticha. Všichni sledují masáž.

PAN ASTRUC:

Stejně je zvláštní, že ten člověk tady ještě není.

ETIENNE:

Vás to překvapuje?

Žena z agentury masíruje Maurice a přitom se obrátí na Madeleine:

ŽENA Z AGENTURY:

Volal vám?
MADELEINE:
Ano.
ŽENA Z AGENTURY:
A zkoušela jste mu volat zpátky?
MADELEINE:
To nemá cenu. Už vyjel.
ŽENA Z AGENTURY:
Na vašem místě bych to přeci jen zkusila. Jeden nikdy neví.
PAN ASTRUC:
Přijde nečekaná návštěva ... ŽENA Z
AGENTURY:
Utrhne se ucho u kufru... PAN
ASTRUC:
U sousedů vypukne požár...
ETIENNE:
Jen doufejme, že to nebylo přepadení.

Madeleine váhá, pak jde k telefonu. Zatímco vytáčí číslo, pan Astruc se přibližuje k ženě z agentury, dívá se, jak masíruje a říká jí:

PAN ASTRUC:
Kdysi jsem zbožňoval, když mě masírovali. Svěřit někomu svoje tělo. Kde jste se to naučila?
ŽENA Z AGENTURY:
V Africe.
PAN ASTRUC:
Žila jste v Africe?
ŽENA Z AGENTURY:
Šest let. Jsem vzděláním antropolog.
PAN ASTRUC:
To je u ženy neobvyklé.
ŽENA Z AGENTURY:
Mluvím jazykem bambara. (*Madeleine chvíli poslouchala a zavěšuje. Madeleine:*) Tak co?
MADELEINE:
Vyzvání, ale nikdo to nebere.
PAN ASTRUC:
Zavolejte na policii! Mám to udělat? K smrti rád telefonuji. (*Zvedá telefon.*)
Řekněte mi jeho jméno.
MADELEINE:
Nedělejte si starosti.
ŽENA Z AGENTURY:
Řekněte mi jeho adresu. Dojedu se tam podívat.
MADELEINE:
Asi si musel cestou něco zařídit. Nebo třeba píchnul. Přijede. Řekl mi to.
ŽENA Z AGENTURY:
A co když nepřijede, odejdete stejně?

Krátké ticho. Etienne, který se přiblížil téměř až k oknu, aby viděl ven, při této otázce nastraží uši. Madeleine váhá s odpovědí.

ŽENA Z AGENTURY:

Zkousím si představit sebe na vašem místě.

A říkám si, že to musí být těžké. Opravdu. Velmi těžké.

Když už se rozhodnete, všechno je nachystané, najednou vybalit kufry a říct: zůstávám. To musí být velmi těžké.

MADELEINE:

Co byste udělala vy?

ŽENA Z AGENTURY:

Já jsem vždycky toužila někoho opustit. Ale koho?

PAN ASTRUC:

Co má za auto?

ETIENNE (*najednou*):

Přijel.

Všichni zmlknou a dívají se na Etienna. Žena z agentury na okamžik přestane masírovat Mauricův obličej, Maurice se zvedá, aby se podíval směrem k oknu.

ETIENNE:

Před domem zastavila Alfa Romeo.

Pojď se podívat.

Madeleine udělá dva kroky směrem k oknu...

ETIENNE:

Ach ne.

Madeleine zůstane stát.

ETIENNE:

Řídí ho žena. Vystupuje z auta. Jde k lékárně. Vstupuje do lékárny. Nechala auto na chodníku. (*Po chvíli.*) Strážník. Jde sem strážník.

PAN ASTRUC:

Tady jsou ještě strážníci?

ŽENA Z AGENTURY:

Určitě je falešný.

ETIENNE:

Vytahuje z kapsy blok.

PAN ASTRUC:

Takže není falešný.

ETIENNE:

Dívá se na číslo auta. Silný vítr mu komplikuje sepisování pokuty. Žena se rychle vrací z lékárny. Je jí tak kolem čtyřicítky.

MADELEINE:

Jakou barvu má to auto?

ETIENNE:

Šedou.

MADELEINE:

On má červené.

Ticho. Maurice se znovu položí na pohovku a Žena z agentury začíná znovu s masáží.

PAN ASTRUC:

To jsou rychlá auta.

MADELEINE:

On jezdí pomalu.

ŽENA Z AGENTURY:

Existují muži, kteří vám na první schůzce slíbí štěstí a pak mají zpoždění. A když zpoždění nemají, tak pouze s vaší známou. A pak jsou muži, kteří vám nic neslíbí a taky vám nic nedají. (*Krátký pohled na Etienna.*) A jiným byste zase chtěla pomoci a oni si vás nevšimnou. A pak jsou ti, co to jen zkoušejí: zabere? Nezabere? Díky! Ozvu se! (*Pauza.*) Půjdu. Musím ještě na chvíli do agentury. Vrátím se.

Nehýbe se. Ticho.

PAN ASTRUC:

Pamatuju si na jeden velký bílý kostel na břehu Karibiku. Kněz tam v rychlosti odsloužil mši a pak zařval: "A teď do vody! Všichni do vody!" Lidi vybíhali z kostela, přitom odhazovali svršky, vespod měli plavky, přeběhli pláž a hopla! Skákali po hlavě do vody, do té modrozelené vody, kněz první! Každou neděli měli křest... MAURICE:

Proč jsi to vyprávěl?

PAN ASTRUC:

Protože bylo ticho.

Další krátké ticho.

ŽENA Z AGENTURY (*Mauricovi*):

Naše agentura je v malé místnosti v přízemí. Máme velikou výlohu, ale používáme ji jako nástěnku. Uvnitř je pořád šero.

ETIENNE:

Živě si to dokážu představit.

ŽENA Z AGENTURY:

Žiju sama. Mám šéfa, jmenuje se Dunoyer, hezký muž, jeho láskou jsou dostihoví koně. Přijde, odejde, telefonuje mi. (*Etiennovi*) A co děláte vy?

ETIENNE:

Něco si stále hledám.

ŽENA Z AGENTURY:

Jak dlouho?

ETIENNE:

Asi tak rok nebo dva, možná tři.

ŽENA Z AGENTURY (*stále masíruje Maurice*):

A já musím dělat tolik věcí. Je to nespravedlivé. (*Panu Astrukovi.*) Tak co, pane Astruku?

PAN ASTRUC:

Prosím?

ŽENA Z AGENTURY:

Předpokládám, že tento byt je pro vás moc drahý?

PAN ASTRUC:

Na penězích mě stále vyvádí z míry to, jak jsou špatně rozdělené.

Zvoní telefon. Etienne ho zvedá.

ETIENNE *(do telefonu)*:

Haló? Moment... *(Panu Astrukovi.)* To je pro vás.

Pan Astruc jde pomalu k telefonu a zpočátku znechuceně odpovídá.

PAN ASTRUC *(do telefonu)*:

Haló?... Ano, dobrý den, doktore... Ne... Ne, ne, je mi docela dobře, díky... Ale jak můžete chtít, abych tu částku sehnal do úterka?... Já vím... No dobře, co se dá dělat, pane... Co se dá dělat, co se dá dělat... Víte, to je mi úplně jedno... Ne... Samozřejmě... Na shledanou, pane... *(Zavěšuje.)* Nejlepší by bylo přeházet dny. Udělat ze středy úterý. Nebo dokonce čtvrtek. Příštího týdne.

ŽENA Z AGENTURY:

To byste moc rychle stárnul.

PAN ASTRUC:

Mně stárnutí nevadí. Zatím je to jediná cesta k tomu, dožít se vysokého věku.

ETIENNE:

Chcete žít dlouho?

PAN ASTRUC:

Bohužel. Proto se stále držím. Ale všechny důvody snad jednou pominou. Svůj život bych nejradši dožil tiše někde na vesnici, hrál bych petangue a rybařil. Ale to stojí moc peněz.

ETIENNE:

Letos je na ryby větrno.

PAN ASTRUC:

To je pravda. Dokonce i na petangue to moc fouká. *(Pauza. Madeleine.)*
Dovolíte, abych se u vás v ložnici natáhnul?

MADELEINE:

Prosím.

PAN ASTRUC:

Dneska v noci jsem mizerně spal... Najednou mi těžknou víčka. Kdyby mi někdo volal, buďte tak laskavi a řekněte mu, ať zavolá později...

Zvedne se a pomalým krokem se vydá do ložnice.

MADELEINE *(dívá se na Maurice)*:

Nechtěl jste se svého přítele na něco zeptat?

PAN ASTRUC:

To může chvíli počkat. *(Etiennovi.)* Nemáte tu přenosné rádio?

ETIENNE *(ukazuje mu tranzistor)*:

Ano, tady.

PAN ASTRUC:

Á, díky. Rád si poslechnu trochu hudby, když usínám. Něco uklidňujícího. Nějakou sonátu. *(Otvírá dveře pokoje.)* Tak zatím!

ETIENNE:

Zatím.

MADELEINE:

Zatím.

Pan Astruc vstoupí do ložnice zavírá dveře. Za chvíli je velice slabě slyšet hudbu. Žena z agentury přestane Mauricovi masírovat obličej a chodidla.

ŽENA Z AGENTURY:

Můžete vstát.

MAURICE

Hotovo?

ŽENA Z AGENTURY

Cítíte se klidný?

MAURICE Velice

klidný.

ŽENA Z AGENTURY:

Nelžete.

MAURICE:

Jsem velice klidný. Stejně jako předtím.

Vstane a obrátí se k Madeleine.

MAURICE:

Jak jste se rozhodla, Madeleine?

MADELEINE:

Nijak jsem se nerozhodla.

ETIENNE:

Musíš se rozhodnout.

MADELEINE:

Já jsem rozhodnutá! Co pořád máte? To je normální, že na něj čekám! Být na mém místě on, taky by na mě počkal!

MAURICE:

Nemyslím.

MADELEINE:

Prosím?

ETIENNE:

Být na tvém místě on, dávno by už odešel.

MADELEINE:

Nic o něm nevíte!

ETIENNE:

Já ho sice neznám, ale jsem přesvědčený, že je povrchní a nezodpovědný.

MAURICE:

Namyšlený, nevyčválaný a nejspíš i ješitný. *(Maurice si oblékne boty a sako, a přitom říká Madeleine.)* Poslouchejte Madeleine, zajdu do banky, vyzvednu

peníze a promluvím s rodiči. Potřebuji na to hodinu. Vrátním se, a pak odjedeme, souhlasíte?

MADELEINE:

Nechci s vámi odjet! Kolikrát vám to mám opakovat?

MAURICE:

Jaké k tomu máte důvody.

MADELEINE:

Především vás neznám! Přijdete sem, necháte si udělat masáž, a co dál? Co o vás vím? Že vaši rodiče mají peníze! Že nesmíte vajíčka! Že jste dneska ráno na poště potkal blondýnku, které jste navrhl, aby s vámi odešla.

MAURICE:

Řekla ne.

MADELEINE:

Samozřejmě, že řekla ne.

MAURICE:

Nelíbím se vám?

Já potřebuju mít jasno! Odpovězte mi upřímně: Je na mně něco, co se vám hnusí?

MADELEINE:

Ne, nic.

MAURICE:

Jste si tím opravdu jistá?

MADELEINE:

Ano.

MAURICE:

Neříkáte to jenom proto, abych se nerozčlilil?

MADELEINE:

Ne.

MAURICE:

Každý den trávím celé hodiny tím, že se pozoruju. Mám křivé nohy? Páchne mi z pusy? Mám odpuzivý pohled?

Nespěchejte a pořádně si mě prohlédněte.

MADELEINE:

Jeden pohled stačí.

MAURICE:

Proč se mnou tedy odmítáte odejít? Proč jeden muž ano a druhý ne? To jsem nikdy nepochopil.

Je mladší než já?

MADELEINE:

Ne.

MAURICE:

Inteligentnější, zábavnější, bohatší?

MADELEINE:

Nevím.

MAURICE:

Hezčí?

MADELEINE:

Ne.

MAURICE:

Takže tu máme muže, který není ani moc hezký, ani moc mladý a navíc má zpoždění! A na druhé straně jsem já, svobodný, rozvážný, bohatý a nežádám nic víc, než společný odchod. Teď hned! A tato žena nechce! To je neuvěřitelné! Ona nechce! (*Opravdu se rozhorlí.*) A přitom všechno mluví pro! Rozhlédněte se kolem sebe, fouká vítr, všechny semaforey jsou porouchané, děti vyrábějí zbraně, lidé si přicházejí a odcházejí, slibují co je napadne, přibývá mozkových poruch, pastevci vypalují lesy, lidé čtou z mraků, Bůh přestal souhlasit s Bohem a jediná věc nás může zachránit! Jediná! Nevidím žádnou jinou! A vy ji odmítáte! Vy ji zatvrzele odmítáte! To je neuvěřitelné! Neuvěřitelné!

Dveře ložnice se otevřou. Objeví se pan Astruc, v košili a bez bot.

PAN ASTRUC:

Moc tě prosím, Maurici, ne tak nahlas.

Ticho. Maurice odejde od Madeleine a jde si sednout stranou. Pan Astruc se vrátí do ložnice a dodá:

PAN ASTRUC:

Ne a ne usnout, a přitom to mám tolik zapotřebí.

Zavře dveře ložnice. Žena z agentury se ptá Maurice:

ŽENA Z AGENTURY:

Chcete pokračovat?

MAURICE:

V čem?

ŽENA Z AGENTURY:

V tom, co jste říkal. Bylo to zajímavé.

MAURICE:

Nechci.

ŽENA Z AGENTURY:

Půjdu. Brzy se uvidíme. Musím zajít pro paní a pana generálovi Dallozovi. (*Mauricovi*) Na shledanou.

MAURICE:

Na shledanou, madam.

ŽENA Z AGENTURY:

Slečno.

MAURICE:

Na shledanou, slečno.

ŽENA Z AGENTURY:

Moc jsem vás neuklidnila, to je mi líto. Víte, co by vám nejvíc prospělo? Odjet v zimě, se mnou, do Afriky. Volný prostor. Lehký bavlněný oblek. Dlouhé procházky savanou...

MAURICE:

Nesnáším volný prostor.

ŽENA Z AGENTURY:

Proč?

MAURICE:

Volný prostor a vítr.

ŽENA Z AGENTURY:

Vidět chudé lidi. Ubožáky, umírající, opuštěné a zmrzačené. Člověku to někdy udělá dobře.

MAURICE:

Jsou lidé, jejichž život se podobá kusu mrtvého dřeva. Uschlé snítce. A jiní mají život samé hedvábí, samé šampaňské, samé diamanty.

ŽENA Z AGENTURY:

A vy?

MAURICE:

Sním o životě z porcelánu. Přesně tak, z porcelánu.

ŽENA Z AGENTURY:

A nemáte ho?

MAURICE:

Nemám! Mám život z koženky, z voskovaného plátna! A když konečně potkám svou příležitost, svou jedinečně krásnou příležitost ke změně, řekne mi ne, ne a ne!

Žena z agentury ho okamžik pozoruje, pak od Maurice bez jediného slova odchází a jde ke dveřím.

MAURICE:

Odcházíte?

ŽENA Z AGENTURY:

Ano.

MAURICE:

Odcházíte a neukážete mi byt?

ŽENA Z AGENTURY:

Prosím?

MAURICE:

Říkal jsem, že si chci najmout tenhle byt. Řekl jsem to nebo jsem to neřekl?

ŽENA Z AGENTURY:

Řekl jste to.

MAURICE:

A vy mi ho neukážete?

ŽENA Z AGENTURY:

Ale ano, samozřejmě... Od toho jsem tu... MAURICE:

Takže?

ŽENA Z AGENTURY:

Začnu tady?

MAURICE:

Začněte, kde chcete.

Žena z agentury, následovaná Mauricem, znovu začne prohlídku bytu.

ŽENA Z AGENTURY:

Tak tedy... tohle je obývací pokoj... Padesát dva čtvereční metry... Koberec je tu dva roky... U koberce se dá říct, že je prakticky nový... MAURICE:

Má vámi nabízený byt terasu?

ŽENA Z AGENTURY:

Myslím, že už jste ji viděl?

MAURICE:

Chci ji vidět znova.

ŽENA Z AGENTURY:

A co vaše závratě?

MAURICE:

Jaké závratě?

Smíří se s tím, že doprovodí Maurice na terasu. Zatímco jdou nahoru:

ŽENA Z AGENTURY:

Tudy, prosím... Výhled není ničím rušený... Slunce sem svítí celý den...

Pochopitelně, terasa je na bytě to nejdražší... Vy ji uvidíte v den, kdy je jako na potvoru silný vítr...

Mizí. Etienne a Madeleine zůstanou sami. Ticho.

ETIENNE (*Madeleine*):

Taková puntičkářka jako ty! Jak ty musíš ...

MADELEINE:

Puntičkářka?!

ETIENNE:

Neuvědomuješ si to, ale jsi hotový maniak.

MADELEINE:

Maniak?!

ETIENNE:

Ano.

MADELEINE:

Furt nebo jenom někdy?

ETIENNE:

Furt.

MADELEINE:

To jsem nevěděla.

ETIENNE:

Všude jsi dřív! V kině, na nádraží, všude.

MADELEINE:

Na rozdíl od tebe.

ETIENNE:

Pořád pospícháš, nezastavíš se, furt se díváš na hodinky. Sotva někam dojdeme, hned musíme pryč. Žít s tebou je vyčerpávající.

MADELEINE:

Však si odpočineš.

ETIENNE:

Ještě jsi neodešla.

MADELEINE:

Vadím ti tu?

ETIENNE:

Cože?

MADELEINE (*zvýší hlas*):

Vadí ti, že tady čekám s tebou? Chceš, abych šla dolů a počkala v hale? Nebo na ulici, na tom větru? To bys chtěl? Mám co nejdříve vypadnout? Nechat tě odpočívat?

ETIENNE:

Už se konečně rozhodni.

MADELEINE:

Já už jsem se rozhodla! Čekám! Tady! Dokud nepřijede! I kdybych na něj měla čekat bůhvíjak dlouho! Třeba do příštího roku!

Dveře ložnice se otevřou. Objevuje se pan Astruc, který říká:

PAN ASTRUC:

Trochu míň nahlas, prosím vás, už jsem skoro spal.

ETIENNE:

My jsme vás vzbudili?

PAN ASTRUC:

Uprostřed snu.

ETIENNE:

Hezkého snu?

PAN ASTRUC:

Vedle postele se tyčila překrásná žena. Pozorovala mě a oběma rukama si na hlavě uvazovala turban. Ale pruhy bílé látky se zamotaly tak záhadně, že i když jsem dával velký pozor, nedokázal jsem pochopit, jak ten turban drží pohromadě. Žena neztrácela trpělivost a začínala těmi jemnými, nepochopitelnými pohyby znovu a znovu.

MADELEINE:

To je velmi jednoduchý sen.

PAN ASTRUC:

Poslouchám vás.

V té chvíli sejde Žena z agentury z terasy, je rozrušená a křičí:

ŽENA Z AGENTURY:

Pomoc!... Rychle!... Ach, panebože! ... Pomoc!

Ten pán... Váš přítel... Oh, můj Bože, můj Bože!... Skočil z terasy!

PAN ASTRUC:

On... propána! Ach, prokristapána! Maurici!

Pan Astruc se v košili a bez bot vrhá směrem k terase, zatímco velmi rozčilená žena z agentury říká ostatním:

ŽENA Z AGENTURY:

Stál vedle mě, mluvila jsem s ním... On neřikal nic... Byl hrozný vítr...

Najednou překročil zábradlí, vykřikl: "Ta žena mě nenávidí!" a skočil!

MADELEINE:

To řekl?
ŽENA Z AGENTURY:

Ano.

MADELEINE:

A skočil dolů?

ŽENA Z AGENTURY:

Ano. Dolů!

Zničená usedá na židli.

ŽENA Z AGENTURY:

Já mám takovou smůlu!... To se může stát jenom mně!... Jednou, vloni, jsem předváděla třípokojový byt na Jussieu a... Já mám vážně smůlu... Co tomu řekne pan Dunoyer?

ETIENNE:

Co se stalo, když jste předváděla ten třípokojový byt?

ŽENA Z AGENTURY:

Na Jussieu?

ETIENNE:

Ano.

ŽENA Z AGENTURY:

No, představte si, předvádím zákazníkům kuchyň, zapálím plyn...

V té chvíli sestoupí0 pan Astruc chvatně dolů a ptá se Ženy z agentury:

PAN ASTRUC:

Kde? Kde přesně skočil?

ŽENA Z AGENTURY:

Přesně v rohu.

PAN ASTRUC:

Naklonil jsem se přes zábradlí - mimochodem právě to pěkně fouklo – ale na ulici jsem nic neviděl! Ani na chodníku, ani jinde!

ETIENNE:

Třeba ho odnesl vítr.

PAN ASTRUC:

Teď není čas na žerty, pane.

ETIENNE:

Nežertuji. Řekové znali vítr, kterému říkali “paidoforos - vítr, který odnáší děti”.

ŽENA Z AGENTURY:

Jak to víte?

ETIENNE:

Četl jsem to.

PAN ASTRUC:

Ale já svého přítele potřebuju! Copak to nechápete? Nutně ho potřebuju!

MADELEINE:

Jste si jistý, že se neschoval někde na terase?

PAN ASTRUC:

Díval jsem se všude!

Někdo zvoní u vstupních dveří. Všichni zůstanou okamžik zticha, nehnutě. Pak se Madeleine oddělí od ostatních, téměř bojácně jde ke dveřím a říká:

MADELEINE:

Promiňte... to je možná...

Někdo znovu nervózně zazvoní. Madeleine otevře. Je to Maurice. Je rozčuchaný, ale kromě toho vypadá normálně. Všichni jsou překvapeni. Vstoupí, jdou k němu, obklopí ho.

PAN ASTRUC:

To jsi ty? Kde jsi byl?

ŽENA Z AGENTURY:

Vy jste mě ale vyděsil!

Je to možné? Vy jste opravdu skočil?

MAURICE:

Ano, opravdu.

PAN ASTRUC:

Ale proč, Maurici? Proč?

MAURICE:

Nejen že jsem skočil, ale jdu to okamžitě udělat znovu! Je absolutně nepřijatelné, aby se člověk nezabil skokem z tak drahé terasy!

Snaží se projít, ostatní mu v tom brání.

PAN ASTRUC:

Maurici!

MAURICE:

Ustupte!

ŽENA Z AGENTURY:

Maurici přestaňte! Nemyslete na ni!

MAURICE:

Říkám vám, ustupte!

ŽENA Z AGENTURY:

Nikdy!

PAN ASTRUC:

Maurici! To mi neuděláš!

ŽENA Z AGENTURY:

Já vám zakazuji znovu skočit!

Zadržují Maurice na místě, ale on se stále snaží osvobodit se.

PAN ASTRUC:

Uklidni se, Maurici. Uklidni se a vysvětli mi to.

MAURICE:

Nemůžu vysvětlovat něco, co nechápu. Skočil jsem, normálně jsem letěl dolů a zcela přirozeně jsem dopadl. Ale zničehonic jsem stál na nohou a chodil! Ani vyvrkнутý kotník! Nic! Musím bezpodmínečně skočit znovu, abych zjistil, jestli se člověk skokem z té terasy může zabít! Nechte mě to zopakovat! Jednou jedinkrát!

ŽENA Z AGENTURY:

Za žádnou cenu!

PAN ASTRUC:

A já, Maurici, já jsem s tebou počítal!

ŽENA Z AGENTURY:

Co by tomu řekli lidi! Ukazujete zákazníkům drahé byty a oni vám z nich skáčou!

MADELEINE:

Co vás to napadlo! Já že vás nenávidím?

Ticho. Maurice se přestane prát, dívá se na Madeleine:

MAURICE:

Co jste říkala?

MADELEINE:

Není pravda, že vás nenávidím.

ETIENNE:

Vešla jste do kuchyně, chtěla jste zapálit plyn... ŽENA Z AGENTURY (*udivená*):

Ted'?

ETIENNE:

Ne, když jste předváděla třípokojový byt na Jussieu... PAN ASTRUC:

O čem to mluvíte? Co je s bytem na Jussieu?

Žena z agentury se mu chystá odpovědět, když se znovu rozezní zvonek u vchodu. Všichni zůstanou bez hnutí a dívají se tím směrem. Madeleine udělá několik kroků směrem ke dveřím, váhá.

MADELEINE:

Promiňte...

Pak se zastaví, nerozhodná, jako kdyby se neodvažovala otevřít, ze strachu, že se zase zmýlí.

MADELEINE: Možná
je to on...

MAURICE:

Vsádím se, že ne.

PAN ASTRUC:

Já říkám, že je to možné. (*Ženě z agentury.*) Vy?

ŽENA Z AGENTURY:

Nevím. Ale přeju si to.

Znovu zvonek. Madeleine, která se stále nehýbe, říká:

MADELEINE:

To je on.

ETIENNE:

Tak otevři!

*Madeleine jde ke dveřím a otevře. Objevují se generál a paní Dallozovi.
Generál je téměř slepý starý muž. Při chůzi se opírá o hůlku, jeho žena nepustí jeho ruku.*

GENERÁLOVA ŽENA:

Přišla jsem s manželem... ŽENA Z

AGENTURY:

Pane generále...

GENERÁL:

Madam...

GENERÁLOVA ŽENA:

Vím, že ještě není šest hodin, ale jestli to nevadí...

ŽENA Z AGENTURY:

Pojďte dál.

Nechá vstoupit generála a jeho ženu, kteří drobnými krůčky postupují doprostřed místnosti. Jak postupují, generálova žena zaznamená Maurice, kterého pevně drží Etienne a pan Astruc, dosud stále v košili a bez bot. Generálova žena pokyne hlavou na pozdrav. Je velmi překvapená. Oni její pozdrav opětvují.

GENERÁLOVA ŽENA:

Pánové...

PAN ASTRUC:

Madam...

MAURICE: Madam...

Vypadá to, že generál nevidí nikoho. Prozkoumává prostor před sebou hůlkou. Madeleine se znovu postavila k oknu a dívá se ven. Žena z agentury doprovází generála a madam Dallozovou.

ŽENA Z AGENTURY:

Takže jak jsem vám říkala... To je obývací pokoj... Padesát dva čtvereční metry... S veškerým vybavením, je to velmi pohodlné... Krb... GENERÁL:

Kde je slunce?

ŽENA Z AGENTURY:

Slunce?

GENERÁL:

Ano. Slunce.

GENERÁLOVA ŽENA:

Přichází odsud. Velké okno je přímo na jih.

GENERÁL:

Dobře... (Strčí do židle.) Pardon... GENERÁLOVA

ŽENA:

To je židle.

GENERÁL:

Promiň...

ŽENA Z AGENTURY:

Koberec je tu dva roky. U koberce se dá říci, že je ve dvou letech prakticky nový. V kuchyni zůstane veškeré vybavení. Plynová trouba... GENERÁL:

To ne. Žádný plyn.
ŽENA Z AGENTURY:
Proč?
GENERÁL (své ženě):
Před dvěma lety jsem se málem zadusil, vzpomínáš? Ten den, co jsi musela
nutně pryč... GENERÁLOVA ŽENA:
Všechno jsme prověřili, můžeš být klidný.
ŽENA Z AGENTURY:
Je to německá trouba.
GENERÁL:
To mě uklidňuje.
GENERÁLOVA ŽENA:
Můžeme vidět ložnici?
ŽENA Z AGENTURY:
Samozřejmě.
GENERÁLOVA ŽENA (svému manželovi):
Je velice tichá, uvidíš. Takové místnosti máš rád.
GENERÁL:
Kde je slunce?
GENERÁLOVA ŽENA:
Pořád přímo před námi.

Generálova žena vede generála a vchází do ložnice společně se Ženou z agentury. Ještě než tam vstoupí, vrhne generálova žena další udivený pohled na Maurice, kterého oba muži stále ještě drží.

MAURICE (po chvíli):
Můžete mě pustit.
PAN ASTRUC:
Jseš si jistý?
MAURICE:
Ano.
PAN ASTRUC:
Nezačneš znovu?
MAURICE:
Ne.
PAN ASTRUC:
Nevěřím ti.
MAURICE:
Musel jsem dopadnout na vlhký trávník. A pomohl mi vítr. Zmírnil rychlost pádu.
PAN ASTRUC:
Dáš mi čestné slovo?
MAURICE:
Čestné slovo.

Pan Astruc ho pomalu pustí. Maurice zůstane chvíli na místě. Druzí dva zůstanou u něj, ale jejich pozornost poleví.

ETIENNE:

Četl jsem, že jeden americký parašutista skočil ve Vietnamu z výšky dvou tisíc metrů a neotevřel se mu padák. Také se mu nic nestalo.

PAN ASTRUC:

Dopadl na trávník?

ETIENNE:

Do močálu.

PAN ASTRUC:

Močál jsem kolem domu neviděl.

Maurice se vrhne ke schodišti, které vede na terasu.

PAN ASTRUC:

Pozor! Utíká!

Étienne a Astruc ho doženou u paty schodiště.

ETIENNE:

Máme ho.

PAN ASTRUC:

Dal jsi mi čestné slovo!

MAURICE:

Dnes už dané slovo nic neplatí. Sám jsi to řekl.

Madeleine se pohne, aby jim pomohla, ale když vidí, že Maurice chytí, zůstane u okna. Étienne a pan Astruc zase stejně drží Maurice, ale stojí teď na jiném místě. V tu chvíli vycházejí generál, Generálova žena a Žena z agentury z ložnice. Další udivený pohled generálovy manželky na Maurice.

GENERÁL:

Kde jsme teď?

GENERÁLOVA ŽENA:

V obývacím pokoji. Líbí se ti to?

GENERÁL:

Velice se mi to líbí. Ale je to moc drahé!

ŽENA Z AGENTURY:

Na tuto čtvrt' to drahé není.

GENERÁLOVA ŽENA:

V poslední době šly ceny dolů.

ŽENA Z AGENTURY:

U pěkných věcí ne.

GENERÁL (své ženě):

Zdá se mi, že tu někdo je!

GENERÁLOVA ŽENA:

Ano. Lidé.

GENERÁL:

Muži nebo ženy?

GENERÁLOVA ŽENA:

Obojí.
GENERÁL:
Dobry den, dámy a pánové.
PAN ASTRUC:
Generále!
MADELEINE:
Dobry den.
GENERÁL (*Ženě z agentury*):
Dřív jste za tuhle cenu sehnala dům!
ŽENA Z AGENTURY:
Dnes je život drahý!
GENERÁL:
Umíte si jistě představit, že výsluha generála není nic moc.
GENERÁLOVA ŽENA:
Brigádního generála.
GENERÁL:
Zkontrolovala jsi vanu? Není moc velká?
ŽENA Z AGENTURY:
Moc velká?
GENERÁL (*své ženě*):
Vzpomínáš, loni, ve Vichy, připravila jsi mi koupel v té obrovské vaně a já jsem se neměl čeho chytit...
GENERÁLOVA ŽENA:
Tady se nemáš čeho bát. Chceš vidět terasu?
GENERÁL:
Ovšem.
ŽENA Z AGENTURY:
Tudy.
GENERÁL:
Pardon.
GENERÁLOVA ŽENA:
Neomlouvej se pořád.
GENERÁL:
Promiň.

Generálova žena vede manžela ke schodišti a říká Ženě z agentury, která jde za nimi:

GENERÁLOVA ŽENA:
Zůstaňte tady. Už toho chození s klienty musíte mít plné zuby. (*Svému manželovi.*) Pojd'. Pozor, schod.

Generál poklepe hůlkou na první schod. Generálova žena se znovu podívá na Maurice, kterého stále drží Etienne a pan Astruc. Generál a jeho žena začínou vystupovat po schodišti.

GENERÁL (*při výstupu*):
No vida, jde mi to jak po másle.
GENERÁLOVA ŽENA:
Jsi ještě mladík.

GENERÁL:

Strávil jsem šestnáct let v Indočíně! To se počítá dvakrát.

GENERÁLOVA ŽENA:

Je to moc pěkná terasa. A ten výhled.

GENERÁL:

A slunce?

GENERÁLOVA ŽENA:

Je všude.

Oba zmizí na terase nad schodištěm. Ticho, pak pan Astruc řekne:

PAN ASTRUC:

Už bychom ho mohli pustit.

ETIENNE:

Myslíte?

Pustí Maurice, přemístí se pod schodiště a tak zamezí přístup na terasu.

PAN ASTRUC:

Když zůstanu tady, neprojde.

ETIENNE:

Já ho pouštím.

PAN ASTRUC:

Ale opatrně. Velmi opatrně.

Étienne pustí Maurice. Ten jim nevěnuje pozornost. Jako kdyby úplně zapomněl na to, co chtěl udělat, obrátí se k Madeleine a říká jí:

MAURICE:

Přiznejte, že jsem měl pravdu.

MADELEINE:

Jak to myslíte?

MAURICE:

Nepřijel.

PAN ASTRUC:

Opravdu, nepřijel.

ETIENNE:

Vás to překvapuje?

PAN ASTRUC:

Trochu.

MADELEINE:

Ještě není tak pozdě. ŽENA Z

AGENTURY:

Stmívá se...

PAN ASTRUC:

Teď už začíná být nebezpečné jezdit autem...

Světla pomalu zhasínají. Zůstanou ztlumená až do konce představení. Za chvíli rozsvítí Etienne lampy.

MAURICE (*Etiennovi*):

To je poprvé, co odchází?

ETIENNE:

Takhle ano.

MAURICE:

Odešla už jinak?

ETIENNE:

Je mi nepříjemné o tom mluvit.

MAURICE:

Chápu. (*Bere ho za ruku.*) Půjdeme spolu na terasu a vy mi to řeknete tam.

ETIENNE:

Teď jsou ale na terase generálovi.

PAN ASTRUC (*Mauricovi*):

Já bych tě tam stejně nepustil!

ETIENNE:

Já tu terasu vlastně nikdy neměl rád. Nepochopil jsem, proč je kvůli ní náš byt tak přehnaně drahý. (*Dívá se na Madeleine.*) To ona na ní trvala.

MADELEINE:

Zas tolik ne.

ETIENNE:

Tvrdila jsi, že se tam budeš denně slunit. Ale udělalas' to všeho všudy dvakrát nebo třikrát.

MADELEINE:

Letos bylo málo sluníčka..

ETIENNE:

Vzpomínám si na terasu u dědečka. Byla porostlá révou a plná zelených květináčů se zaječími pysky. Byl z ní výhled do údolí s visutým mostem v pozadí. V létě se tam jedlo. Čerstvé melouny se chladili v konvi s vodou.. To byla terasa...

MAURICE:

Zaječí pysky?

ŽENA Z AGENTURY:

Takové červené květiny.

Zvoní telefon. Všichni zůstanou chvíli bez hnutí, pak se Žena z agentury zeptá pana Astruka:

ŽENA Z AGENTURY:

Vy to nevezmete?

PAN ASTRUC:

To je pro mě?

ŽENA Z AGENTURY:

Určitě.

PAN ASTRUC (*dívá se na Madeleine*):

A co když je to pro ni?

Pan Astruc opustí místo pod schodištěm a jde k telefonu. Jakmile

Maurice vidí, že je cesta volná, pokusí se dostat na terasu. Pan Astruc udělá bleskurychle čelem vzad a podaří se mu chytit Maurice za kotník.

PAN ASTRUC:

Já to věděl!

S pomocí Etienna a Ženy z agentury – Madeleine se nepohnula - donutí pan Astruc Maurice sejít těch několik schodů, které vyběhl, a teď ho pevně drží. Telefon stále vyzvání.

PAN ASTRUC (Madeleine):

Můžete to vzít, prosím vás?

Madeleine jde k telefonu a zvedne sluchátko.

MADELEINE (do telefonu):

Haló?... Ano... Chvilíčku, prosím vás. (Panu Astrukovi.) To je pro vás.

PAN ASTRUC:

To je doktor Garnier?

MADELEINE:

Ano.

PAN ASTRUC (Etiennovi):

Držíte ho?

ETIENNE:

Ano. PAN

ASTRUC:

Jste si jistý?

ŽENA Z AGENTURY:

Ale ano. Oba ho držíme.

Pan Astruc pustí opatrně Maurice, kterého drží Etienne a Žena z agentury, a jde si vzít od Madeleine telefon.

PAN ASTRUC (Madeleine):

Děkuji mnohokrát... (Do telefonu.) Haló? Ano... Dobrý večer, doktore... Ano, ano, zkoušel jsem volat rejstřík... Cože? Tady? ... Kdo jim řekl, že jsem tady? Ale... Poslouchejte, poslouchejte vteřinku... Domnívám se, že jsem někoho našel, měli jsme takový menší zmatek, ale já ne...

V tu chvíli je přerušena výkřiky, které přicházejí ze schodiště. Objeví se generálová Dallozová, běží dolů co může a křičí:

GENERÁLOVA ŽENA:

Pomoc! Rychle! Můj manžel! Můj manžel! Spadl z terasy! Nedával pozor a ... Byla to nehoda, byla to nehoda, já... Pane Bože!

Seběhne k ostatním a pod schodištěm se zastaví.

PAN ASTRUC (do telefonu):

Vteřinku, doktore, počkáte?
GENERÁLOVA ŽENA (*ostatním*):
Udělejte něco, prosím vás! Co tady jen tak stojíte!
ŽENA Z AGENTURY:
A co můžeme udělat?
PAN ASTRUC (*do telefonu*):
Ano, ano! Moment, moment... GENERÁLOVA
ŽENA:
Dívala jsem se dolů na ulici ... ale už je šero... Neviděl, jak je zábradlí nízké,
narazil do něj, přepadl přes něj... To je příšerné... Božská dobrota, co o mně
řeknou lidi?
Jsou to tři neděle, co vydědil svoje děti z prvního manželství. Řeknou, že... Tak,
rychle! Běžte dolů!
ETIENNE (*dívá se na Maurice*):
Nemůžeme ho pustit.
GENERÁLOVA ŽENA:
Proč ho držíte?
ETIENNE:
Protože chce skočit z terasy.
GENERÁLOVA ŽENA:
Jaký má on důvod?
MAURICE:
Že Madeleine neudělala nic, aby mě zadržela.
GENERÁLOVA ŽENA:
Kdo je Madeleine?
PAN ASTRUC:
Počkejte! Počkejte minutu! (*Do telefonu.*) Hned jsem zpátky, doktore...

Bere telefon a jde si sednout na jeden z dolních schodů, aby zahradil průchod a říká Ženě z agentury:

PAN ASTRUC:
Tak můžete jít dolů. Zůstanu tady. Neprojde.
GENERÁLOVA ŽENA:
Rychle! Pojdte! Tak pojdte!

Generálová, Žena z agentury a Etienne odejdou. Madeleine váhá, nakonec zůstane. Pan Astruc a Maurice, jeden vstojí, druhý vsedě zůstanou tváří v tvář.

PAN ASTRUC (*do telefonu*):
Ano, doktore, omlouvám se, co jste říkal? ... Nějaký generál spadnul z terasy...
Netuším vůbec proč... Ano... (*Velmi vyděšeně.*) Teď? Poslyšte, zkuste je aspoň
hodinu nebo dvě zdržet... Slibujete? Já zmizím, jak nejrychleji to bude možné...
přísahám, už o mně neuslyšíte, ale zdržte je hodinu nebo dvě... Za daných
okolností se přeci zákon může přizpůsobit! Řekněte jim, že přijdu, to je ono,
výborná myšlenka, řekněte jim, že přijdu... (*Mauricovi.*) Zavěsil. Ten člověk je
přepracovaný. Něco se mu stane.

Také zavěsí, chvíli mlčí, pak říká Mauricovi:

PAN ASTRUC:

Budu muset odejít.

MAURICE:

Kam?

PAN ASTRUC:

To vůbec nevím! (*Madeleine.*) Kdyby ten pán, na kterého čekáte, náhodou dorazil, kam vás poveze?

MADELEINE:

Do Benátek.

PAN ASTRUC:

Do italských Benátek?

MADELEINE:

Ano. PAN

ASTRUC:

Jako za starých časů.

Nebylo by pro mě v autě místočko?

MADELEINE:

Nevím. Musela bych se zeptat.

PAN ASTRUC:

Nemám moc času na rozmyšlenou, chápete?

MAURICE:

Jestli spěcháš, tak běž.

PAN ASTRUC:

Počkám, až se vrátí ostatní.

MAURICE:

Proč?

PAN ASTRUC:

Ty víš.

MADELEINE (*panu Astrukovi*):

Jestli musíte doopravdy rychle odejít, budu ho hlídat místo vás... PAN

ASTRUC:

Nejste dost silná.

MAURICE:

Je silnější, než si myslíš.

PAN ASTRUC:

Poslouchej mě, než odejdu.

MAURICE:

Ano.

PAN ASTRUC:

Jestli má někdo důvod skočit z terasy, nejsi to dnes ty.

MAURICE:

Myslíš?

MADELEINE (*Mauricovi*):

To je pravda.

MAURICE (*Madeleine*):

Jak to můžete říct?

MADELEINE:

Že jsem vás odmítla, ještě neznamená, že... MAURICE:

Já vám nerozumím.

MADELEINE:

Říkám, že jestli jsem vás... MAURICE:

(*Panu Astrukovi.*) To je neuvěřitelná domýšlivost! Řekneš ženě, že se ti líbí, skočíš z okna a ona si hned myslí, že je to kvůli ní!

MADELEINE:

Neřekl jste, že se vám líbím.

MAURICE:

Ne?

MADELEINE:

Řekl jste, že mě milujete a několikrát. A víte co? Věřila jsem vám. A dokonce jsem s vámi málem odešla. Stačilo málo.

MAURICE:

To by mě nepřekvapilo.

MADELEINE:

Všechno jste si pokazil, když jste kvůli mně skočil z terasy. Ano, kvůli mně. Jste jen zbabělec. Velká huba, dítě. (*Panu Astrukovi.*) Můžete ho pustit. Neskočí. Vsaďte se. (*Pan Astruc váhá.*) Pusťte ho! Vždyť se třese strachy. Zhrouť se na koberec a rozpláče se.

MAURICE:

Jak jste se o mně mohla tolik dozvědět?

MADELEINE:

Kde máte tu vaši limuzínu se šoférem? Můžete mi ji ukázat, tady z okna?

MAURICE:

Vy jste žena, kterou hledám.

MADELEINE:

Všechno, co jsem pro vás mohla udělat, kdybych s vámi odešla, už jsem udělala. A teď mi už konečně dejte pokoj!

MAURICE:

Miluju vás. Líbíte se mi.

MADELEINE:

Jste slepý a hloupý. Vy mě nemilujete! Nelíbím se vám. Vůbec nejsem váš typ. A nejsem krásná! Mlčte! Už toho mám dost!

Odvrátí se. Maurice zůstane bez hnutí, mlčky. Gestem dá najevo, že poslouchá.

Pan Astruc se na něho opatrně obrátí:

PAN ASTRUC:

Poslouchej mě, Maurici.

Ještě než odejdu, chci se tě na něco zeptat. Ostatně kvůli tomu jsem naléhal, abys přišel.

MAURICE:

A já jsem přišel.

PAN ASTRUC:

Jsi můj přítel, ať chceš nebo nechceš. Už tě nikdy nebudu obtěžovat. Takže...

V tu chvíli se dveřmi, které zůstaly pootevřené, vrací Žena z agentury, prochází rychle místností, vystupuje na terasu a říká:

ŽENA Z AGENTURY:

Nemůžeme ho nikde najít. *(Když míjí cestou na terasu pana Astruka.)* Všechno v pořádku? Už se uklidnil?

PAN ASTRUC:

Všechno v pořádku. Buďte v tom větru opatrná.

ŽENA Z AGENTURY:

Já se větru nebojím!

Zmizí nad schody.

MAURICE:

Chtěl jsi se mě na něco zeptat.

PAN ASTRUC:

A na co?

MAURICE:

To mi snad musíš říct ty, ne?

PAN ASTRUC:

A jo, promiň. Takže tedy ta...

Madeleine, která se vrátila k oknu, aby se podívala na ulici, v tu chvíli vykřikne:

MADELEINE:

Červené auto! Ale nevím, jestli je to Alfa Romeo... Už je skoro tma, nevidím ho dobře... *(Mauricovi.)* Vyznáte se v autech?

MAURICE:

Mohu vám odpovědět?

MADELEINE:

Samozřejmě.

MAURICE *(aniž by se šel podívat):*

Alfa Romeo to není.

MADELEINE:

Jak to víte?

MAURICE:

Vím to.

MADELEINE:

Asi máte pravdu.

MAURICE:

Stálo před vaším domem, už když jsem přišel.

MADELEINE:

Opravdu?

MAURICE:

Když vám to říkám. Občas vidím i něco jiného než jen svou tvář.

PAN ASTRUC:

Červeného auta si člověk všimne.

MADELEINE:

Jsem si jistá, že tam nebylo. Ale na tom nezáleží.

PAN ASTRUC:

Na vašem místě už bych s ním nepočítal.

MADELEINE:

Je to jenom malé zpoždění.

PAN ASTRUC:

Na cestu do Benátek už je trochu pozdě.

MADELEINE:

Proč? Pojedeme celou noc.

PAN ASTRUC:

S dovolením, položím teď příteli konečně jednu otázku. Jednu jedinou.

MAURICE:

Sem s ní.

Žena z agentury se v té chvíli opět objeví, sestoupí rychle z terasy a říká:

ŽENA Z AGENTURY:

Nikde ho nevidím. Neviděli jste ho tudy náhodou projít?

MAURICE:

Ne.

ŽENA Z AGENTURY:

Takový generál přeci nemůže jen tak zmizet.

PAN ASTRUC:

Pořád je tam takový vítr?

ŽENA Z AGENTURY:

Po soumraku se ztišil. (*Madeleine*) Smím si zavolat?

MADELEINE:

Ale prosím.

Zatímco Žena z agentury vytáčí číslo, pan Astruc říká Mauricovi:

PAN ASTRUC:

Maurici, moje situace je vážná. Velice vážná. Budu nucen opustit Francii, patrně stopem, protože jak víš, nemám už auto...

Odmlčí se, když s překvapením slyší Ženu z agentury říkat do telefonu:

ŽENA Z AGENTURY:

Haló? Doktora Garniera, prosím... ano... (*Chvilku čeká.*) To jsem já. Je mi to líto, ale dnes nemohu přijít, mám zpoždění... Ale ne, ne... Samozřejmě... V sobotu. Hezký večer.

Zavěsí.

PAN ASTRUC:

Vy znáte doktora Garniera?

ŽENA Z AGENTURY:

Dvakrát týdně mu dávám masáže.

PAN ASTRUC:

Jak si tak zaměstnaný člověk může najít čas na masáž?

ŽENA Z AGENTURY:

Musíte si správně zorganizovat den. PAN
ASTRUC:

To mi vždycky chybělo, organizace.

ŽENA Z AGENTURY:

U mě je to naopak. Jsem schopná dělat spoustu věcí. Ale něco mi chybí.
Někde. Něco. Ať dělám, co dělám, nemůžu na to přijít.

Madeleine, která se k ní přiblížila, jí říká:

MADELEINE:

Závidím vám. Přicházíte, odcházíte, tváře se mění. Zdi. Stropy. Kéž bych mohla
dělat to, co děláte vy.

ŽENA Z AGENTURY:

Jste směšná.

MADELEINE:

Proč?

ŽENA Z AGENTURY:

Odjíždíte na líbánky do Benátek.

ETIENNE:

Byl u sousedů. Něco jim tam vykládal.

GENERÁLOVA ŽENA

Nic mu není! Vůbec nic! To není pravda! Spadne ze čtvrtého patra a nic mu
není!

GENERÁL:

Byl tam vítr! Je to prosté, přiblížil jsem se k okraji, přidržoval jsem se zábradlí a
najednou se do mě opřel silný poryv větru... Bylo to... (Své ženě.) ... jako by
mě někdo strčil do zad!

PAN ASTRUC:

Říkala jste, že už se vítr utišil.

MAURICE:

Navrhuji, abychom všichni šli na terasu. Generál a já se vezmeme za ruce a
ještě jednou skočíme.

GENERÁL:

Proč bychom to dělali?

MAURICE:

Abychom si to ověřili.

GENERÁL:

Co ověřili?

MAURICE:

Když dovolíte, generále, spadnete z terasy, která je ve čtvrtém poschodí a nic
vám není. Jedna nebo dvě boule. Nezdá se vám to zvláštní?

GENERÁL:

My jsme byli ve čtvrtém poschodí?

MAURICE:

Ovšem.

GENERÁL:

To je opravdu dost zvláštní. Dokonce velmi zvláštní. Normálně, při té výšce... MAURICE:

A právě proto vám navrhuji udělat to znovu. A před svědky. Aby se to ověřilo.

GENERÁL:

Aby se ověřilo co?

MAURICE:

Že pádem z téhle terasy není možné se zabít.

GENERÁL:

Opravdu. Je to jediná metoda. Souhlasím. Ved'te mě, mladý muži.

MAURICE:

Pojďte, pane generále.

Maurice ho bere za ruku a oba se vydají ke schodišti, které hájí pan Astruc. Ten brání Mauricovi projít, zatímco Žena z agentury se pověsí na generála a křičí:

ŽENA Z AGENTURY:

Tak mi pomozte! Držím generála!

PAN ASTRUC (*který se potýká s Mauricem*):

Dělám co je v mých silách, jak vidíte, ale neudržím ho dlouho!

ŽENA Z AGENTURY:

V žádném případě to nesmějí udělat znovu! Pomozte mi! Všichni! Prosím vás!

Etienne a Madeleine jim jdou na pomoc. Všem čtyřem se podaří zvládnout Maurice i generála (Generálova žena se neangažuje).

ŽENA Z AGENTURY (*Generálovi*):

No tak, pane generále, vezměte rozum do hrsti! Vy si neuvědomujete, co vám tenhle muž navrhuje! Právě jste zázrakem unikl smrti... GENERÁL:

Nebylo to poprvé, slečno.

ŽENA Z AGENTURY:

O tom nepochybuji.

GENERÁL:

Měl jsem dvě automobilové nehody, které mohly hodně špatně dopadnout, a v devětačtyřicátém žlutou zimnici. Tak si nemyslete, že mi smrt nahání strach!

ŽENA Z AGENTURY:

Tak jsem to nemyslela.

GENERÁL:

Ale řekla jste to! A v tomto ohledu jsem obzvláště citlivý. A pak, já tomu pánovi rozumím. Rozumím mu dokonce velmi dobře. Ve faktu, že spadnete z této terasy, aniž byste se zranila, je něco velmi urážlivého, ba ponižujícího.

ETIENNE:

Jsou i jiné způsoby, jak se zranit.

Generál je Etiennovým vstupem trochu překvapený. Chvilí mlčí a pak se ptá:

GENERÁL:

Jaké například?

ETIENNE:

Střelné zbraně, pumy... Bajonety... GENERÁL:

Vždycky jsem pracoval v administrativě. Kvůli očím.

GENERÁLOVA ŽENA:

Neodsuzujte ho, je spíš k pláči.

Etienne pustí generála, kterého pomáhal držet, zatímco Žena z agentury a pan Astruc dál drží Maurice. Etienne jde rozsvítit lampy. Generálova žena si sedne a po chvílce ticha říká:

GENERÁLOVA ŽENA:

Vy si myslíte, že je to lehké, sdílet život s generálem? Následovat ho, krok za krokem, nejdřív poručík, pak kapitán, major, podplukovník, plukovník. Čekat na povýšení, vyznamenání, výsluhu. Zvlášť když dělá v kanceláři a nehrozí nebezpečí, že o něj přijdete. Každý večer se vracel domů v půl sedmé. Pěšky. Bydlíme u kasáren. Tak si představte, jaký jsem měla život.

Generál nejspíš usedá, zatímco jeho žena mluví.

GENERÁL:

Ale jedna válka byla.

GENERÁLOVA ŽENA:

Za války jsem byla příliš mladá. Žila jsem tolika nadějemi. Až později jsem začala pochybovat. Dokonce jsem jednou nebo dvakrát utekla, pamatuješ?

GENERÁL:

Jak bych nepamatoval!

GENERÁLOVA ŽENA:

Bohužel zase s vojáky z administrativy, takže jsem nic nevyřešila.

GENERÁL:

Kladu si otázku, jestli se nám ty staré časy zdají pěkné proto, že jsme byli mladší, nebo proto že byla válka.

GENERÁLOVA ŽENA:

Měli jsme velké štěstí, že jsme ji poznali v tak mladém věku.

Krátké ticho. Zvoní telefon. Žena z agentury zvedá sluchátko a říká:

ŽENA Z AGENTURY:

Haló?... Ne, ne, to je omyl... Neznám zdejší číslo, ale je to omyl... Není zač, pane.

Zavěsí.

PAN ASTRUC:

Koho chtěli?

ŽENA Z AGENTURY:

Neslyšela jsem dobře.

GENERÁL:

Samé omyly! Neříkejte mi, že za to nemůže vláda!

ŽENA Z AGENTURY:

Pan Dunoyer se domnívá, že je to záměr.

GENERÁL:

Ale za jakým účelem?

ŽENA Z AGENTURY:

To mi neřekl.
PAN ASTRUC (*Etiennovi*):
Mohu vám položit jednu otázku?
ETIENNE:
Prosím.
PAN ASTRUC:
Podle všeho se právě rozcházíte. Pokoušeli jste se o tom alespoň diskutovat? ETIENNE:
Ne.
PAN ASTRUC:
Pomohlo by vám to ji lépe chápat. Mohli bychom se toho zúčastnit, klást vám otázky, zvážit vaše argumenty, usmířit vás, kdo ví?
ETIENNE:
Stejně by to nemělo význam.
ŽENA Z AGENTURY:
Myslíte?
ETIENNE:
Všechny ty vzpomínky, všechna ta přiznání. Copak to neznáte? Ty jsi tenkrát řekl tohle, a ty jsi udělal tamto... Každý má minulosti plnou pusy a stejně to skončí nepochopením.
Všichni po mně vždycky chtěli, abych se vyjádřil. Už od útlého dětství. Co jsi chtěl říct, Etienne? No tak, vyjádři se. Ale proč?
Žena z agentury se k němu přiblížila a říká:
ŽENA Z AGENTURY:
To je jako se mnou.
ETIENNE:
Proč prší, proč stárneme, proč se všechno rozpadá. Proč mě Madeleine přijala. Proč teď chce odejít. Proč neodchází. Proč setkání, proč rozchod.
ŽENA Z AGENTURY:
Berete mi slova se rtů.
GENERÁLOVA ŽENA:
O koho rozchodu to teď mluvíme?

Ticho. Maurice najednou říká:
MAURICE:
Pusťte mě.
PAN ASTRUC:
Už nebudeš skákat?
MAURICE:
Za žádnou cenu.
PAN ASTRUC:
A vy, pane generále?
GENERÁL:
Nepřipadá v úvahu, že bych skákal sám.

Zatímco Etienne mluví, pan Astruc pustil Maurice, který se posadil. Pan Astruc zajde na vteřinu do ložnice a vrací se se sakem a botami. Všichni teď sedí jako v nějakém salónu na konci večírku.

GENERÁLOVA ŽENA:

Já se domnívám, že stárnutí a smrt jsou způsobené vlivem otáčení zeměkoule. Kdyby se zeměkoule přestala otáčet a zůstala nehybně viset ve vesmíru, lidé by přestali stárnout. To je zkrátka můj pocit (*Mauricovi.*) Váš ne?

MAURICE:

Co to znamená nehybně?

GENERÁL:

Já proti stárnutí nic nemám. Kdyby nebylo těch očí, nestěžoval bych si.

ŽENA Z AGENTURY:

Pane Astruku?

PAN ASTRUC:

Ano?

ŽENA Z AGENTURY:

Předpokládal jste někdy, že je země placatá?

PAN ASTRUC:

Až dnes večer.

GENERÁLOVA ŽENA:

Placatá a nehybná jako palačinka. Bez gravitace, chápete? Zralá jablka pomalu padají ze stromů, aniž by se potloukla. A my, my nestárneme.

ŽENA Z AGENTURY:

Ale kdyby se čas zastavil, jak by mohla jablka dozrávat?

PAN ASTRUC:

To je jako starý žebřík, chápete? Jste tady, v určité výšce, a naráz jedna příčka povolí, a pak další a další, čím dál tím rychleji, čím jste níž.

Krátké ticho.

ŽENA Z AGENTURY:

Odcházíte?

PAN ASTRUC:

Ano.

ŽENA Z AGENTURY:

Kam?

PAN ASTRUC:

Nevím.

ŽENA Z AGENTURY:

Uvidím vás ještě někdy?

PAN ASTRUC:

Nemyslím.

ŽENA Z AGENTURY:

Bude se mi stýskat.

PAN ASTRUC:

Ale no tak.

ŽENA Z AGENTURY:

Zvykla jsem si vás vídat každý den. Téměř každý den. Přicházel jste se svou hnědou aktovkou, zmocnil jste se telefonu, něco jste snědl, zdřímnul jste si. Začala jsem věřit tomu, že skutečně hledáte byt. Že jste zákazník jako každý jiný. Že nakonec najdete svých třicet metrů čtverečních někde blízko nádraží.

PAN ASTRUC:

Pachtíme se, pachtíme a nakonec co? Vyjdeme na terasu, abysme se přesvědčili, jestli se vítr utišil a jestli je trávník tak hustý, jak říkají.

ŽENA Z AGENTURY:

Pokud mě máte jenom trochu rád, nedělejte to.

PAN ASTRUC:

Co by na to řekl pan Dunoyer, co? *(Zvedne se a obrátí se na Maurice.)* Opravdu jsi to vzdal?

MAURICE:

Ano. Můžeš klidně odejít.

PAN ASTRUC *(Generálovi)*:

A vy také?

GENERÁL:

Já také, pane, já také.

PAN ASTRUC:

Chodím po ulicích, zvednu hlavu, a vidím všechny ty prázdné byty. Tisíce prázdných čtverečních metrů. Sklopím hlavu a vidím všechny ty s aktovkou, některé s taškou, kteří neví, kde strávit noc. Tady něco nehraje, říkám si.

Nějaká disproporce mezi domy a lidmi. *(Krátké ticho.)* A jdu dál.

ŽENA Z AGENTURY:

Šťastnou cestu.

MAURICE:

Tu máš, vezmi si všechno, co u sebe mám. Ani nevím, kolik mám. To nevádí. A prsten a hodinky, tu máš. A zlatou portmonku, a manžetové knoflíčky se safíry z Ceylonu. A kabát. Vezmi si všechno.

PAN ASTRUC:

Neřeknu ne. Jsi milý, Maurici.

MAURICE:

To přece víš, že jsem milý.

PAN ASTRUC:

Ještě než odejdu, dovolíte, abych si naposledy zavolał? Jen po Paříži.

ETIENNE:

Prosím.

Pan Astruc vytáčí číslo v naprostém tichu. Všichni ho pozorují. Chvilí čeká, pak říká do telefonu:

PAN ASTRUC:

Haló? ... Isabelle?... To jsem já... Ano, už končím, přijdu... Mám trochu zpoždění, není to moje vina, jsi připravená? ... Poslyš, radši nepůjdu nahoru. Vezmu si taxíka. Řeknu řidiči, aby zatroubil a ty sejdeš, souhlasíš? Jsem tam za tři minuty, miláčku, zdá se, že je provoz plynulý... Tak za chvíli... *(Položí telefon, jde ke dveřím, ještě říká:)* Kdyby se tu na mě ptali nějakí pánové, můžete jim říct, že už je to dávno, co jsem odešel?

ETIENNE:

Spolehněte se.

PAN ASTRUC:

A s jistou Martinou...?

MAURICE:

Jistě. A ta otázka, kterou jsi mi chtěl položit?

PAN ASTRUC:

Na tu už je pozdě.

Vezme svou aktovku a rychle odchází. Při odchodu za sebou zavře dveře. Ostatní zůstanou okamžik zticha. Pak se zvedne generálova žena, vezme generála za ruku, pomůže mu vstát a vydají se ke dveřím.

GENERÁLOVA ŽENA (*Generálovi*)

Také půjdeme.

GENERÁL:

Je pozdě?

GENERÁLOVA ŽENA:

Brzy bude osm. Musíš myslet na svůj lék.

GENERÁL:

Doufám, že jsi nezapomněla vyzvednout recept?

GENERÁLOVA ŽENA:

Vyzvedávám ti ho léta.

GENERÁL:

Tak dobře, půjdeme.

ŽENA Z AGENTURY:

Předpokládám, že vám byt nevyhovuje.

GENERÁLOVA ŽENA:

Abych vám řekla pravdu, jsem trochu zklamaná.

GENERÁL:

Je to drahé, chápete. Je to hrozně drahé. GENERÁLOVA ŽENA:

Máte něco jiného, co byste nám ukázala?

ŽENA Z AGENTURY:

Zavolejte mi zítra ráno.

GENERÁLOVA ŽENA:

Tak zítra. Dobrý večer.

GENERÁL:

Dobrý večer, dámy a pánové.

ETIENNE:

Dobrý večer.

MAURICE:

Dobrý večer.

Generál a jeho žena odejdou. Zůstává Žena z agentury, Maurice, Etienne a Madeleine.

ETIENNE:

Ta ubohá žena je k politování. Kolik odvahy potřebovala, aby svého manžela strčila z terasy a on je pořád jako řípa.

ŽENA Z AGENTURY:

Vy si myslíte, že ho strčila?

MAURICE:

Také mě to napadlo. Opravdu, blesklo mi to hlavou.

ŽENA Z AGENTURY:

Neměla bych to říct panu Dunoyerovi?

MAURICE:

Pan Dunoyer na vás kašle.

ŽENA Z AGENTURY (*Mauricovi*):

Víte, co je zvláštní?

MAURICE:

Nevím.

ŽENA Z AGENTURY:

Že občas něco jen tak plácnete a kolikrát máte pravdu.

MAURICE:

Také jste si toho všimla?

ETIENNE (*Ženě z agentury*):

Když teď máme čas, mohla byste nám vyprávět, co se stalo loni v tom třípokojovém bytě v Jussieu?

ŽENA Z AGENTURY:

Opravdu to chcete vědět?

ETIENNE:

Opravdu.

ŽENA Z AGENTURY:

Úplná hloupost, víte. Vejdu do kuchyně... (*V tu chvíli je na ulici slyšet několikéré zatroubení. Madeleine, která zůstávala v blízkosti okna, se podívá dolů. Pak vezme svoji tašku a sledována pohledem všech přítomných rychle odejde, aniž by se na ostatní podívala a bez jediného slova. Zavře za sebou dveře. Krátké ticho. Žena z agentury pokračuje:*) Musel tam unikat plyn. Když jsem škrtnla, vyšlehl obrovský plamen. A ta dáma, která si byt prohlížela, měla na sobě kožich. Vypadá to, že se soud potáhne dlouho. (*Mauricovi.*) Uvažoval jste o mém návrhu?

MAURICE:

O jakém návrhu?

ŽENA Z AGENTURY:

Nevěnoval jste mi ani špetku pozornosti. Jako kdybych tady nebyla.

MAURICE:

Narodil jsem se ve městě. Venkov jsem objevil až v poměrně pokročilém věku. Před zelení se mám na pozoru.

ŽENA Z AGENTURY:

Je to pořád stejné.

MAURICE:

A co jako?

ŽENA Z AGENTURY:

Já mluvím a vám to nic neříká. (*Pauza.*) Co kdybychom dnes povečeřeli ve třech?

Nenaléhám. Nikdy nenaléhám, a to je chyba, při mém povolání. Kdybyste něco potřebovali, víte, kde mě najít. Pánové.

ETIENNE a MAURICE:

Madam.

ŽENA Z AGENTURY

Slečna.

Odchází. Maurice a Etienne zůstanou sami. Chvilí ticho. Etienne přejde k oknu. Stojí na místě, kde stála Madeleine a dívá se ven.

MAURICE:

Odjela?

ETIENNE:

Nastupuje do auta.

MAURICE:

Jak vypadá?

ETIENNE:

Vidím jen ruce na volantu.

MAURICE:

Jsem si jistý, že má na sobě kožené sportovní rukavice s malými dírkami.

ETIENNE:

Ano.

MAURICE:

To auto je opravdu červené?

ETIENNE:

Cihlově červené.

MAURICE:

A on nevystoupil, aby se s ní přivítal?

ETIENNE:

Ne.

MAURICE:

Nemá vkus ani vychování. Určitě se ani neomluví za to, že má zpoždění.

ETIENNE:

Pokládá si tašku na zadní sedadlo. Sedá si, naklání se k němu.... *(Po chvílce.)*
Odjíždějí.

MAURICE:

Člověk musí být hlupák, aby jel do Benátek autem. Zvlášť v noci a s hulvátlem.
(Etienne se pomalu vzdálí od okna a udělá několik kroků do místnosti. Jde ke schodišti, které vede na terasu. Ve chvíli, kdy položí nohu na první schod, se ho Maurice zeptá:) Kam jdete?

ETIENNE:

Já?

MAURICE:

Ano.

ETIENNE:

Trochu se nadýchat na terasu.

Etienne vyjde dva nebo tři schody, pak se zastaví a říká Mauricovi:

ETIENNE:

Chcete jít se mnou? Už nefouká. Mohli bychom se vzít za ruce a zavřít oči.
Půjdete?

MAURICE:

Mám hlad.

Mám hlad. Dostal jsem najednou strašný hlad. Víte, neobědval jsem, nesvačil...

ETIENNE:

Chcete něco k večeři?

MAURICE:

Co máte?

Etienne sejde těch několik schodů, které vyšel, a vrací se k Mauricovi.

ETIENNE:

Zůstala tu půlka paštiky.

MAURICE:

Paštiku nesmím.

ETIENNE:

To je všechno, co mám. Měl jsem sýr, ale váš přítel ho snědl. A dojedl mi vajíčka.

MAURICE:

A jaká je ta paštika?

ETIENNE:

Játrová paštika s lanýži. Přimo ze statku. Posílá mi ji teta.

MAURICE:

Že bych se nechal zlákat?

ETIENNE:

Posadte se. *(Ukáže mu ke stolu. Maurice vstane a jde si sednout ke stolu. Etienne odchází do kuchyně a říká:)* Vezmu si kousek s vámi, když dovolíte.

MAURICE:

Ale samozřejmě. Můžu vám pomoci?

ETIENNE *(z kuchyně):*

Ne, ne, neobtěžujte se. Máte rád dobré víno?

MAURICE:

Mám rád všechno, co je dobré. Ale zřídka mám příležitost něco dobrého zkonsumovat.

ETIENNE:

Zůstalo mi pár lahví. Hned jsem tu. *(Etienne se znovu objeví, nese skleničky, láhev vína, talíř s paštikou, nože, dva další talíře. Maurice udělá pohyb, aby se zvedl a pomohl mu.)*

Maurice bere od Etienna láhev a zkoumá ji, zatímco Etienne narychlo prostře.

MAURICE:

Moc toho o vínech nevím, ale ta etiketa se mi líbí.

ETIENNE:

Uvidíte, je velice příjemné. Nechávám si ho posílat. Kousek paštiky?

MAURICE:

Děkuji, ano.

ETIENNE:

(Etienne nalije víno. Maurice ochutná paštiku.) Tak co?

MAURICE:

Aspoň dvanáct let jsem paštiku nejedl. A proč? Ptám se vás.

ETIENNE:

Člověk přichází o tolik věcí.

MAURICE:

Znameníta.

ETIENNE:

Jsem rád, že vám chutná. Teta nedávno zemřela. A statek je prázdný.

Chvilku pokračují v jídle, sedí proti sobě, tak jako seděli Etienne a Madeleine, když se zvedla opona.

MAURICE:

Že bychom na terasu zašli později? Máme zřejmě dost času.

ETIENNE:

Máte pravdu, žádný spěch.

Pozvednou skleničky. Přituknou si.

MAURICE:

Na vaše zdraví.

ETIENNE:

Děkuji. Na vaše zdraví.

MAURICE

Děkuji.

Stejným pohybem nesou své sklenice k ústům, oba pomalu pijí, zatímco jde dolů

OPONA